

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΥΛΥΖΩΜΔΟΥ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

«Ὅταν θέλητε καὶ εἰσακούσῃτε μου,
τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε.»

(Ἡσαίας, Α' 19.)

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

1942

110
x

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ

ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

«Ἐάν θέλητε καὶ εἰσαζούσητέ μου,
τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε.»

(Ἡσαΐας, Α' 19.)

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

1942

Τῇ Ἀγαπῆτῇ μοι Ἀδελφῇ
ΕΥΤΕΡΠΗ Κ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
Προσζωνητοῖα
ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐκεῖνος πὺν γράφει Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης διὰ παιδιὰ ὄχι ἄνω τῶν 10 ἐτῶν, εὐρίσκεται πολλὰ εἰς δύσκολον θέσιν. Εἶνε εὐκόλον νὰ ἐξάσῃ κανεῖς τὰς ὁραίας διδακτικὰς περιγραφὰς καὶ νὰ τονίσῃ τὰ σημεῖα τῆς ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε λάμπουν καὶ μόνα τῶν. Ἀλλὰ πῶς νὰ παρουσιάσῃ περιγραφὰς φόνων καὶ αἱμάτων οὕτως ὥστε νὰ μὴ ζημιώσῃ τὸν μικρὸν Ἑλληνοπαῖδα, αὐτὸ εἶνε τὸ δυσκολότερον ἐρώτημα δι' ἐκεῖνον πὺν καταγίνεται μὲ αὐτά.

Ὅποσοδήποτε, κατόπιν πολιτεοῦς διδασκαλίας ἐν Ἀμερικῇ, προσεπάθησα, μὲ προσοχὴν, νὰ προτάξω πρὸ παντὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐξαιρετικῶς πολύτιμα διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἐπιπροσθέτως ὅμως ἄς τονίζετα πάντοτε εἰς τοὺς μικροὺς μαθητὰς, ὅτι ὅταν ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἦτο ἐνάρετος εἶχε π ά ν τ ο τ ε βοηθὸν τὸν Θεὸν καὶ δὲν ὑπέφερον, ὅταν ὅμως ἐλησμόνει τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἐντολάς Του, τότε ἔχανε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὑπέφερε, καὶ ἐγένετο δοῦλος εἰς λαοὺς ξένους.

Οἱ διδάσκοντες τὸ μάθημα αὐτὸ ἄς ἔχουν π ά ν τ ο τ ε εἰς τὴν ἔδραν τῶν μιᾶν σειρᾶν εἰκόνων τοῦ περιεχομένου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐὰν εἶνε δυνατόν, μιᾶν Ἀγίαν Γραφὴν, ἃς εἶνε γελαστοὶ καὶ ἃς ἀρχίζουν πάντοτε τὸ μάθημα μὲ μικρὰν προσευχὴν, αὐτοσχέδιον, ἢ ἀπὸ ἐκεῖνας τὰς ὁποίας παραθέτω εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον περιέχει ὅλην τὴν κατὰ τὸ νέον πρόγραμμα διδασκομένην ὕλην ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Γ. ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ

Χάρτης τῆς Παλαιστίνης

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Α΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ — ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

ΠΩΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

(Γένεσις, Κεφ. 1ον) *

“Όλα ὅσα βλέπομεν γύρω μας εἶνε ἔργα τοῦ Θεοῦ μας. Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον μὲ μόνον τὸν λόγον Του.

Εἰς τὰς ἀρχὰς ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Εἶπεν: «ἄς γίνῃ φῶς». Καὶ ἔγινε φῶς. Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν ἥλιον νὰ λάμπῃ τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄστρα νὰ λάμπουν τὴν νύκτα. Κατόπιν ἐχώρισε τὴν ξηρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν εἶπε καὶ ἐβγῆκαν χόρτα καὶ δένδρα. Ἐπειτα

* Αἱ παραπομπαὶ εἶνε δι' ἐνδεχομένην χρησιμοποίησιν ἐξ μέρους τῶν διδασκάλων.

ἔκαμε τὰ πτηνά, τὰ ζῶα, τὰ ψάρια
καὶ τὰ θαλασσινὰ ζῶα.

Ὁ Θεὸς εἶδε πόσον ὠραία ἦσαν
ὅλα ἐκεῖνα. Εὐχαριστήθηκε πολὺ. Ἀλ-
λὰ δὲν ἦτο κανεὶς πὺ νὰ εὐχαρι-
στηθῆ μαζί Του. Τί νομίζετε ὅτι ἔκα-
με τότε ὁ Θεός;

ΠΩΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΠΛΑΣΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Ὁ Θεὸς ἐπῆρε χῶμα ἀπὸ τὴν γῆν·
ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον· τὸν ὠνόμασεν
Ἀδάμ. Ἐκαμε καὶ τὴν γυναῖκα τῆς
ὁποίας τὸ ὄνομα ἦτο Εὐα. Τὴν ἔδω-
κεν εἰς τὸν Ἀδάμ ὡς σύντροφον διὰ
νὰ βοηθοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὁ Ἀ-
δάμ καὶ ἡ Εὐα λέγονται Πρωτό-
πλαστοί. Διότι εἶνε οἱ πρῶτοι ἄν-
θρωποι.

Ὁ Θεὸς εἰς τὸν πρῶτον ἄνθρω-
πον καὶ τὴν πρώτην γυναῖκα ἔδωκε

νοῦν, πρᾶγμα ποῦ δὲν ἔδωκεν εἰς τὰ
ζῶα τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ψάρια. Τοὺς
ἔκαμε νὰ ἡμποροῦν νὰ γνωρίζουν τὸ
καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν. Τοὺς ἔκαμεν

ὁμοίους μὲ Αὐτόν. Ὁ Θεὸς εὐλόγησε κατόπιν τὸ ἔργον Του.

Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν εἰς τὸν Παράδεισον. Ἦτο πολὺ ὠραῖος κῆπος· εἶχε λουλούδια, νερά, δένδρα.

Δίδομα: *
Ὁ Θεὸς εἶνε πανάγαθος.

ΤΙ ΕΚΑΜΟΝ ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΙ

(Γένεσις, Κεφ. 2ον)

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐά ἦσαν εὐτυχησμένοι. Ἡ καρδιά των ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἀγάπην. Ὁ Θεὸς τοὺς εἶπεν ὅτι ἤμποροῦσαν νὰ τρώγουν ἀπὸ ὅλους τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων ποὺ ἦσαν εἰς τὸν Παράδεισον. Μόνον ἀπὸ ἓν δένδρον ποὺ ἐλέγετο Δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ ἀπὸ τοῦ κακοῦ τοὺς εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ μὴ φάγουν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπήκουον. Ἀλλὰ

* Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μαθήματος ὁ διδάσμων ἂς ἐρωτᾷ:—«Παραζαλῶ, τί μᾶς διδάσκει τὸ μάθημα αὐτό;» Ἐξ φροντίξῃ δὲ ἡ ἀπάντησις τοῦ μαθητοῦ ν' ἀρχίξῃ ὡς ἐξῆς:—Τὸ μάθημα αὐτὸ μᾶς διδάσκει, ὅτι κ.τ.λ.

μίαν ἡμέραν ὁ διάβολος μετεμορφώθηκεν εἰς φίδι. Εἶπεν εἰς τὴν Εὐάν νὰ φάγουν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου ἐκείνου. Ἡ Εὐά εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς εἶπε νὰ μὴ φάγουν.

—”Ἄν φάγετε, τοὺς λέγει τὸ φίδι, θὰ γίνετε καὶ σεῖς Θεοί. Δι’ αὐτὸ σᾶς εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ μὴ φάγετε.

Ἡ Εὐά ἐπίστευσεν. Ἔκοψεν ἓνα καρπὸν καὶ ἔφαγεν. Ἔδωκε καὶ εἰς τὸν Ἀδάμ. Ἐφαγε καὶ ἐκεῖνος. Τί νομίζετε ὅτι ἔγινε κατόπιν;

Δ ἰ δ α γ μ α :

Εἴμεθα εὐτυχισμένοι ὅταν κάμνωμεν
τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ο ΘΕΟΣ ΒΓΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΥΣ

(Γένεσις, Κεφ. 3ον)

Μόλις οἱ πρωτόπλαστοι παρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἀμέσως ἐννόησαν τὴν ἁμαρτίαν ποὺ ἔκαμον. Ἀπὸ τὸν φόβον των ἐκρύφθησαν. Διό-

τι ἢ ἁμαρτία κάμνει τὸν ἄνθρωπον
νὰ φοβῆται.

Ὁ Θεὸς ὅμως ποῦ βλέπει ὅλα καὶ
γνωρίζει ὅλα, ἐφώνασεν: «Ἀδάμ, ποῦ
εἶσαι»; «Ἦκουσα τὴν φωνὴν Σου καὶ
ἐφοβήθηκα», ἀπήντησεν ὁ Ἀδάμ. «Δι-
ατί ἐφοβήθηκες»; ἐρώτησεν ὁ Θεός.
«Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς
γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ»;
«Ἡ Εὐα μὲ ἔδωκε νὰ φάγω», εἶπε
φοβισμένος ὁ Ἀδάμ. Ὁ Θεὸς ἐρώτη-
σε τότε τὴν Εὐαν: «Διατί δὲν ἤκου-
σες τὴν ἐντολὴν Μου»; «Τὸ φίδι μὲ
ἐγέλασεν», ἀπήντησεν ἐκείνη.

Τότε ὁ Θεὸς τοὺς ἔβγαλεν ἀπὸ
τὸν ὠραῖον Παράδεισον. Ὁ Ἀδάμ
καὶ ἡ Εὐα δὲν ἦσαν πλέον εὐτυχισμέ-
νοι, ὅπως πρῶτα. Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν
τοὺς ἐξέχασε. Τοὺς ἔδωκεν υἱοὺς καὶ
θυγατέρας διὰ νὰ ζοῦν μαζύ των.

Δίδογμα : Ἡ παρακοὴ φέρει φόβον.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΝΩΕ

(Γένεσις, Κεφ. 7ον)

Σιγά-σιγά οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν πολ-
λοί. Καὶ ἤρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸν Θε-

Οἱ Προτόπλαστοι βγαίνουν ἀπὸ τὸν Παράδεισον

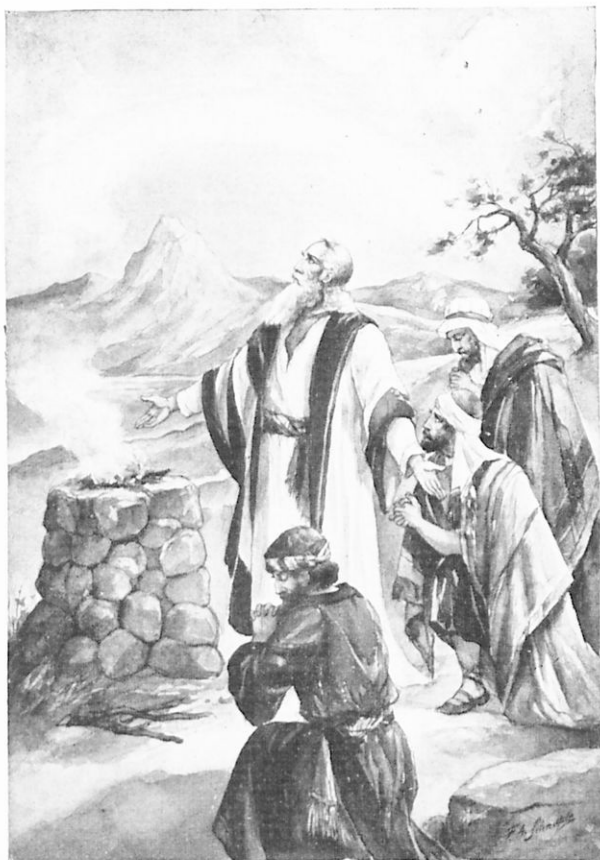
ὄν καὶ νὰ ἀμαρτάνουν. Ὁ Θεὸς πολ-
λὰς φορὰς τοὺς εἶπε νὰ μετανοήσουν,
ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἤκουαν. Τότε ἀπεφά-
σισε νὰ τοὺς καταστρέψη. Μόνον ἔ-

νας ἄνθρωπος καὶ ἡ οἰκογένειά του ἀγαποῦσαν τὸν Θεόν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐλέγετο Νῶε. Εἰς αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ κάμη μίαν μεγάλην κιβωτόν· νὰ τὴν ἀλείψῃ μὲ πίσσαν διὰ νὰ πλέῃ εἰς τὰ νερά. Μέσα εἰς αὐτὴν ἔβαλεν ὁ Νῶε τὴν οἰκογένειάν του, ἕνα ζευγάρι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῷα καὶ τὰ πτηνά, καὶ πολλὰ τροφίμα. Καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὴν Κιβωτόν.

Ἦρχισε τότε νὰ θρέξῃ ἀδιάκοπα πολλὰς ἡμέρας καὶ πολλὰς νύκτας. Τὰ νερὰ ἐσκέπασαν ὅλην τὴν γῆν. Οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχον εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη διὰ νὰ σωθοῦν, ἀλλὰ τὰ νερὰ ἐσκέπασαν ἀκόμη καὶ τὰ ὑψηλότερα βουνά. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῷα εἶχον πνιγῆ καὶ μόνον ἡ κιβωτὸς ἔπλεεν εἰς τὰ νερά. Κατόπιν ἐστάθη-κεν ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν Ἄραράτ.

Ὁ Νῶε σιγὰ-σιγὰ ἦρχισε νὰ βλέπῃ τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Ἀφῆκε τότε μίαν περιστεράν νὰ πετάξῃ. Ἡ περιστερά ἐπετοῦσεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· δὲν εὔρηκε καλὴν θέσιν νὰ ξεκουρασθῇ καὶ ἐγύρισεν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλί-

Ὁ καλὸς Νῶε καὶ τὰ παιδιὰ του

γας ἡμέρας ὁ Νῶε τὴν ἔστειλε πάλιν, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐγύρισε μὲν ἐν φύλλον ἐληῶς εἰς τὸ ράμφος. Ἀπὸ αὐτὸ ὁ Νῶε ἐνόησεν ὅτι τὰ νερὰ θὰ ἦσαν χαμηλότερα. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἔστειλε καὶ πάλιν τὴν πε-

ριστεράν. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἢ περιστερὰ δὲν ἐγύρισεν.

Ὁ Νῶε ἐνόησεν ὅτι δὲν ἐσκέπαζον πλέον τὴν γῆν τὰ νερά. Ἐβγήκε τότε μὲ τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τὴν κιβωτόν. Ἀφῆκεν ἐλεύθερα καὶ ὅλα τὰ ζῶα. Ὁ Νῶε ἀμέσως ἐκάλεσε τὴν οἰκογένειάν του. Ὅλοι μαζὺ προσευχήθηκαν. Ὁ Θεὸς τοὺς εὐλόγησε καὶ ὑποσχέθηκεν ὅτι δὲν θὰ κάμη πλέον κατακλυσμόν. Καὶ ὡς σημεῖον τοὺς ἔδωκε τὸ Οὐράνιον Τόξον.

Δίδαγμα :

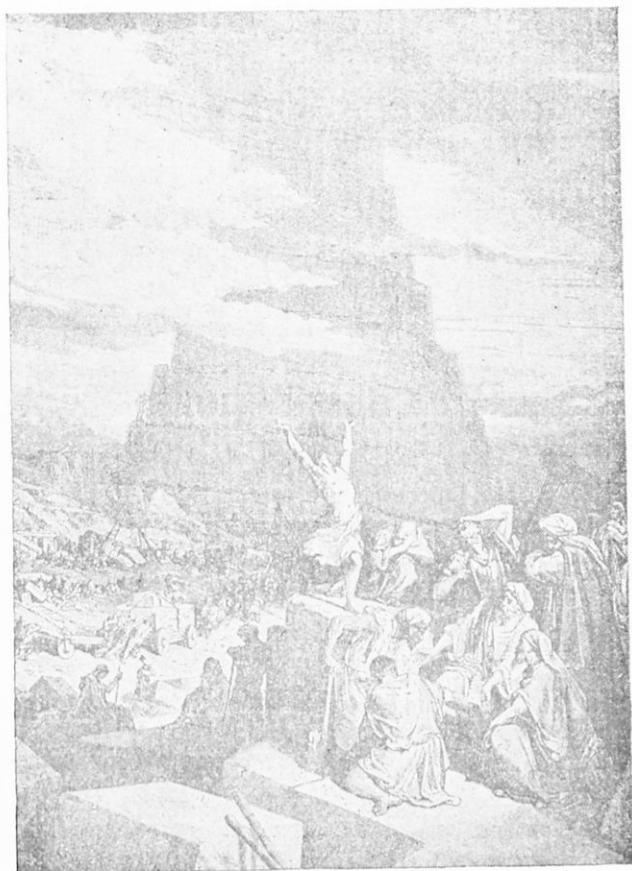
Ὁ Θεὸς σώζει τοὺς καλοὺς.

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ Ο ΕΓΩΪΣΜΟΣ Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

(Γένεσις, Κεφ. 11ον)

Τὰ παιδιὰ τοῦ Νῶε, ὁ Σὴμ, ὁ Χάμ καὶ ὁ Ἰάφεθ, ἀπέκτησαν ἄλλα παιδιὰ. Οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ πληθύνονται. Καὶ διὰ νὰ εἶνε προφυλαγμένοι ἀπὸ ἄλλον κατακλυσμόν ἐσκέφθηκαν νὰ κτίσουν ἕνα πύργον ὑψηλόν. Εἰργάσθησαν πολλὰ-πολλὰ χρόνια. Καὶ ὁ πύργος ἐγένετο ὑψηλότερος.

Ἡ σύγχυσις τῶν γλωσσῶν καὶ ὁ Πύργος Βαβέλ.

Ὁ Θεὸς ὅμως τοὺς ἐτιμώρησε διὰ τὸν ἐγωϊσμόν των. Ἐσύγχυσε τὰς γλώσσας των. Δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ καταλάβῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Ἦναγκάσθησαν τότε ν' ἀφήσουν τὸν πύργον ἀτελείωτον καὶ νὰ σκορπισθοῦν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς· καὶ ἀπὸ τότε ἔγιναν πολλοὶ λαοί.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σῆμ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀσίαν· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Χάμ εἰς τὴν Ἀφρικὴν· καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὁ πύργος αὐτὸς ὠνομάσθηκε Βαβέλ, δηλαδή πύργος ὅπου ἐσυγχύσθησαν αἱ γλῶσσαι τῶν ἀνθρώπων.

Δίδογμα :

Ὁ ἐγωϊσμός πάντοτε τιμωρεῖται.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΑΙ *

Τί ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον;—Διατί ἐδόθηεν ἡ Εὐὰ εἰς τὸν Ἀδάμ;—Διατί ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ λέγονται Πρωτοπλάστοι;—Πῶς ἔβαλεν ὁ Θεὸς τοὺς Πρωτοπλάστοις;—Τί εἶπεν ὁ διάβολος εἰς τὴν Εὐάν;—Διατί ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐκρῦβήσαν;—Διατί ἔγινεν ὁ κατακλισμός;—Τί ἦτο ἡ Κιβωτός;—Ἀπὸ πῶς ἐνόησεν ὁ Νῶε ὅτι δὲν ἐσεπλάζετο πλέον ἡ γῆ ἀπὸ νερό;—Τί ἔκαμεν ὁ Νῶε καὶ ἡ οἰογένειά του μόλις ἐβγήσαν ἀπὸ τὴν Κιβωτόν;—Ὅταν ἐπληθύνθησαν οἱ ἄνθρωποι τί ἔκαμον;—Πῶς ἐτιμώρησεν ὁ Θεὸς τὸν ἐγωϊσμόν των;—Πῶς λέγεται ἡ Ἱερὰ Ἱστορία τὴν ὁποίαν διδασκόμεθα;

* Οἱ μαθηταὶ ἄς ἐπαναλαμβάνουν ὅλην τὴν ἐρώτησιν. Δηλαδή:—Ἐρώτησις: Τί ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον; Ἀπάντησις: Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν νοῦν. Αἱ συγκεντρωμέναι ἐρωτήσεις ἄς γίνωνται ὡς ἰδιαίτερον μάθημα εἰς τὸ τέλος ἐκάστης περιόδου, ὡς ἐπανάληψις τῆς διδασκείας ὅλης.

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ — ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ *

Ἀβραάμ καὶ Λῶτ

(Γέν. Κεφ. 13ον.)

Εἰς μίαν μακρυνὴν χώραν, τὴν Μεσοποταμίαν, οἱ ἄνθρωποι ἐπροσκυνοῦσαν τὰ εἰδῶλα. Ἐζοῦσεν ὅμως ἐκεῖ καὶ ἓνας πολὺ-πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Τὸ ὄνομά του ἦτο Ἀβραάμ. Διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἀληθινὴν του Θρησκείαν, ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς μίαν ἄλλην χώραν, εἰς τὴν Χαναάν.** Τὴν χώραν αὐτὴν, εἶπε, θὰ τοῦ τὴν χαρίσῃ. Τοῦ εἶπεν ἀκόμη ὅτι θὰ τὸν κάμῃ πατέρα ὀλοκλήρου λαοῦ.

Ὁ Ἀβραάμ ἐπῆρε τὴν γυναῖκά του, τὴν Σάραν, καὶ τὸν ἀνεψιὸν του τὸν Λῶτ, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Χαναάν. Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ εἶχον πολλὰ ποίμνια. Δὲν ὑπῆρχεν ἄρκετὸν χόρτον. Ὁ Ἀβραάμ εἶπε τότε εἰς τὸν Λῶτ νὰ ἐκλέξῃ εἰς ποῖον μέρος ἤθελε νὰ ὑπάγῃ.

Ὁ Λῶτ ἐδέχθηκεν. Ἐξέλεξε μίαν τοποθεσίαν κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην. Ἐκεῖ, παραπέρα, ἦσαν καὶ αἱ πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορα.

Δίδυμα :

Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ μαλώματα.

* Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ καὶ ὁ Ἰακώβ λέγονται Π α τ ρ ἰ ἄ ρ χ α ι, διότι ἐπῆραν ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ γίνον πατέρες τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ.

** Ὁ διδάσκων ἄς παρατηρήσῃ εἰς τοὺς μαθητὰς ὅτι αἱ ὀνομασίαι «Χαναάν», «Γῆ Χαναάν», «Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας» καὶ «Παλαιστίνη» σημαίνουν τὸ ἴδιον μέρος. Ἐπίσης Ἰουδαῖοι, Ἰσραηλίται, Ἑβραῖοι, σημαίνουν τὸ ἴδιον.

Πῶς κατεστράφησαν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα

(Γέν. Κεφ. 14ον.)

Εἰς τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα οἱ ἄνθρωποι εἶχον γίνεαι πολὺ κακοί. Δὲν μετανοοῦσαν καὶ ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Εἶπε, λοιπόν, μὲ ἕνα ἄγγελον, εἰς τὸν Λῶτ νὰ πάρῃ τὴν οἰκογένειάν του καὶ νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ γυρίσουν ὀπίσω των διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν καταστροφὴν.

Ὁ Λῶτ ὑπήκουσε καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως. Ἦρchiσε τότε νὰ πίπτῃ φωτιά. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα, μὲ τοὺς κακοὺς των ἀνθρώπους, κατεστράφησαν. Δὲν ἔμεινε τίποτε.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Λῶτ, καθὼς ἔφευγον, ἐγύρισεν, ἀπὸ περιέργειαν, πρὸς τὰ ὀπίσω νὰ ἰδῇ τὴν καταστροφὴν. Ὁ Θεὸς ὅμως τὴν ἐτιμώρησε διὰ τὴν παρακοὴν καὶ τὴν περιέργειάν της.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ περιέργεια εἶνε κακὸν πρᾶγμα.

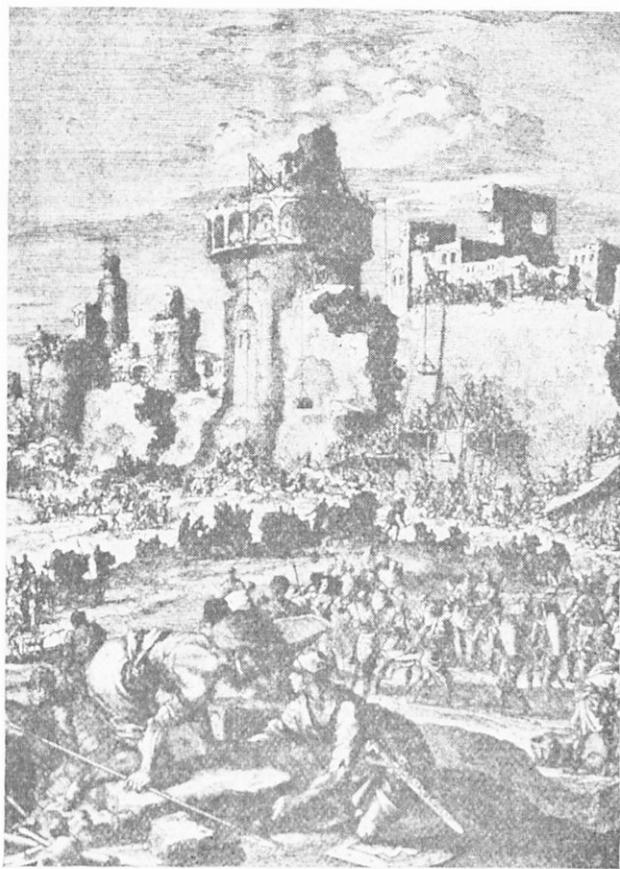

Μία φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ

(Γέν. Κεφ. 18ον.)

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρα δὲν εἶχον παιδιά καὶ πάντοτε παρακαλοῦσαν τὸν Θεόν ἤθελον νὰ ἀποκτήσουν παιδιά.

Κάποτε ὁ Ἀβραάμ ἐκάθητο κάτω ἀπὸ ἕν δένδρον. Ἀπὸ μακρὰν εἶδε νὰ ἔρχωνται πρὸς τὴν σκηνὴν του τρεῖς ἄνδρες. Ἦσαν φορεμένοι πολὺ σεμνὰ καὶ πολὺ ἀπλά.

Ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τῶν Σοδόμων

Ὁ Ἀβραὰμ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ τοὺς προσπαντή-
σῃ. Τοὺς παρεκάλεσε νὰ μείνουν εἰς τὴν σκηνὴν του,
νὰ φάγουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν. Οἱ ξένοι ἐδέχθησαν.
Ἐκάθησαν καὶ ἔφαγον. Ὁ Ἀβραὰμ τοὺς περιποι-

ήθηκε παρά πολύ. Ἐφοῦ ἔφαγαν οἱ ξένοι, εἶπον εἰς τὸν Ἀβραάμ ὅτι ἡ Σάρα θὰ ἀποκτοῦσεν υἷόν.

Οἱ ξένοι ἔφυγον. Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸν ἡ Σάρα ἀπέκτησεν υἷόν. Τὸν ὠνόμασαν Ἰσαάκ. Ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησεν ὁ Ἀβραάμ ὅτι οἱ ξένοι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἀπλοῖ ἄνθρωποι. Ἦσαν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ φιλοξενία εἶνε καλὸν πρᾶγμα.

Ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαάκ
(Γεν. Κεφ. 21ον.)

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρα ἐζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Διότι ἀγαποῦσαν τὸν Θεόν. Καὶ ὅσοι ἀγαποῦν τὸν Θεὸν εἶνε πάντοτε εὐτυχισμένοι.

Ὁ Θεὸς διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ εἶπε νὰ θυσιάσῃ εἰς Αὐτὸν τὸν Ἰσαάκ. Ἐλυπήθηκεν ὁ Ἀβραάμ. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη του πρὸς τὸν Θεὸν ἦτο πολὺ δυνατὴ. Δὲν ἐσκέφθηκε καθόλου. Ἐπῆρε τὸν Ἰσαάκ καὶ ἦλθεν εἰς ἓν ὑψηλὸν βουνόν. Ἐκεῖ ἔσχισε ξύλα, ἔβαλεν ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὸν Ἰσαάκ καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ τὸν θυσιάσῃ.

Ἐξαφνα ὅμως ἤκουσε φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν: —«Ἀβραάμ, μὴ θυσιάσῃς τὸν Ἰσαάκ. Ὁ Θεὸς εἶδε πόσον εἶσαι εὐσεβής.» Ὁ Ἀβραάμ ἐκοίταξε γύρω· εἶδεν ἐκεῖ κοντὰ ἓνα κριάρι· τὸ ἔπιασε καὶ τὸ ἐπρόσφερε θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν ἀντὶ τοῦ Ἰσαάκ.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαάκ ἐγύρισαν ὀπίσω εὐτυχισμένοι. Ὑπήκουον πάντοτε εἰς τὸν Θεόν.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Πρέπει νὰ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ δώσωμεν εἰς τὸν Θεὸν ὅ,τι ἔχομεν.

Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς.—"Ἀγαρ καὶ Ἰσμαήλ.

(Γέν. Κεφ. 21ον.)

Ἡ Ἄγαρ καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἰσμαήλ, ἐζοῦσαν κοντὰ εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ τὴν Σάραν. Μιὰν ἡμέραν ὁ Ἰσμαήλ ἐπέιραξε τὸν Ἰσαάκ. Ὁ Ἀβραάμ ἐμάλωσε τὸν Ἰσμαήλ καὶ τὴν Ἄγαρ καὶ αὐτοὶ ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν. Ἐπῆραν μερικὰ τρόφιμα καὶ ἓνα ἄσκι μὲ νερὸ καὶ ἀνεχώρησαν.

Ἐπεριπάτησαν πολὺν δρόμον. Ὅταν ἐπέινασαν, ἐκάθησαν καὶ ἔφαγον. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ὥρας τὸ ψωμί καὶ τὸ νερὸ ἐτελείωσαν. Ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ περιπατοῦν μὲ τὸν ζεστὸν ἥλιον τῆς ἐρήμου.

Ὁ Ἰσμαήλ ἐδίψασε πάρα πολὺ· δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ περιπατήσει, διότι ἡ δίψα εἶνε πολὺ ἄσχημον πρᾶγμα. Ἡ μητέρα του τὸν ἔβαλε μισοπεθαμένον κάτω ἀπὸ ἓνα δενδράκι διὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὴν δίψαν. Ἐπειτα ἤρχισε μὲ δάκρυα νὰ προσεύχεται.

Ἐξαφνα ἀκούει μιὰν φωνήν. Ἦτο φωνὴ ἀγγέλου. Ἐλεγε:—«Μὴ φοβεῖσαι, Ἄγαρ. Ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ παιδιοῦ σου καὶ τὴν φωνὴν τὴν ἰδικήν σου». Ἡ Ἄγαρ ἐκοίταξε τριγύρω. Εἶδε μιὰν πηγὴν δροσεροῦ νεροῦ. Ἐτρεξεν ἀμέσως. Ἐγέμισε τὸ ἄσκι. Ἐδωκεν εἰς τὸν Ἰσμαήλ· κατόπιν ἔπιε καὶ ἐκείνη. Εὐχαριστήθηκαν καὶ οἱ δύο. Ἐπειτα ἐξακολούθησαν τὸν δρόμον των.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Εἶνε μεγάλη ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς.

Ὁ Ἰσαὰκ καὶ ἡ Ρεβέκα

(Γέν. Κεφ. 24ον.)

Ὅταν ἀπέθανεν ἡ Σάρα ἑκατὸν εἴκοσι ἐπτὰ χρόνων καὶ ἤρχισε νὰ γηράσκη ὁ Ἀβραάμ ἠθέλησε νὰ νυμφεύσῃ τὸν υἱὸν του τὸν Ἰσαὰκ. Ἀλλὰ ἤθελε νὰ τοῦ πάρῃ σύζυγον ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Μεσοποταμίαν.

Ἔστειλε λοιπὸν ἕνα πιστὸν του ἄνθρωπον, τὸν Ἐλιέζερ, εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, νὰ τοῦ εὔρῃ μίαν εὐσεβῆ νύμφην διὰ τὸν Ἰσαὰκ. Ὁ Ἐλιέζερ ἐφόρτωσε δέκα καμήλους μὲ δῶρα καὶ ἀνεχώρησε. Πρὸς τὸ θράδου ἔφθασεν εἰς ἕνα χωριὸ τῆς Μεσοποταμίας.

Ἐκεῖ ἐζοῦσεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀβραάμ. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ χωριοῦ ἐκείνου ἦτο ἕνα πηγάδι. Ὁ Ἐλιέζερ ἐσταμάτησεν ἐκεῖ. Ἀφοῦ ἀνεπαύθηκε, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ Ἰσαὰκ, ἐκείνη ἢ ὅποια θὰ τοῦ ἔδιδε νερὸ καὶ θὰ ἐπότιζε καὶ τὰς καμήλους του. Δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει τὴν προσευχὴν του καὶ ἔρχεται μὴ πολὺ ὠραία κόρη. Ἐλέγετο Ρεβέκα. Ὁ Ἐλιέζερ τῆς ζητεῖ νερό. Ἐκείνη μὲ εὐχαρίστησιν μεγάλην τοῦ ἔδωκε νὰ πιῇ. Ἐπότισε καὶ τὰς καμήλους του.

Ἐρώτησε τότε ὁ Ἐλιέζερ ποίου κόρη εἶνε καὶ ἂν ἔχουν εἰς τὸ σπίτι των τόπον νὰ περάσῃ τὴν θραδυὰν ἐκεῖ. Ἡ κόρη ἀπήντησεν ὅτι εἶναι θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὅτι εἰς τὸ σπίτι των εἶχον τόπον καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὰς καμήλους του. Ἀμέσως εἰδοποίησε καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς Λάβαν. Αὐτὸς ἦλθε καὶ τὸν ἐπῆρεν.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαὰκ.

Εἰς τὸν πατέρα τῆς Ρεβέκας εἶπεν ὁ Ἐλιέζερ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἦλθεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. Καὶ ἔμειναν σύμφωνοι νὰ γίνῃ ἡ Ρεβέκα σύζυγος τοῦ Ἰσαάκ. Ἀμέσως τότε ὁ Ἐλιέζερ ἔδωκε δῶρα εἰς τὴν Ρεβέκαν. Τὸ πρῶτὴν ἐπῆρε καὶ ἀνεχώρησαν. Μαζὺ μὲ τὴν Ρεβέκαν ἦσαν καὶ δύο γυναῖκες βοηθοί.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαάκ μὲ χαρὰν ὑποδέχθησαν τὴν Ρεθέκκ, τὴν ὁποῖαν ἐπῆρε σύζυγον ὁ Ἰσαάκ. Εὐχαριστημένος ὁ Ἀβραάμ, διὰ τὰ καλὰ πού τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός, ἀπέθανεν 175 ἐτῶν.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Πρέπει νὰ προτιμῶμεν τὰ κορίτσια τῆς πατρίδος μας.

Τὶ χάνει ὁ λαίμαργος καὶ ὁ φυγόπυονος

(Γέν. Κεφ. 25ον.)

Ὁ Ἰσαάκ καὶ ἡ Ρεθέκκ ἐζοῦσαν εὐτυχημένοι. Ἀπέκτησαν καὶ δίδυμα παιδιά, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Πρῶτος ἐγεννήθηκεν ὁ Ἡσαῦ δι' αὐτὸ καὶ εἶχε περισσότερα δικαιώματα, τὰ π ρ ω τ ο τ ό κ ι α, πού ἔλεγεν ὁ παλαιὸς Ἑβραϊκὸς Νόμος.

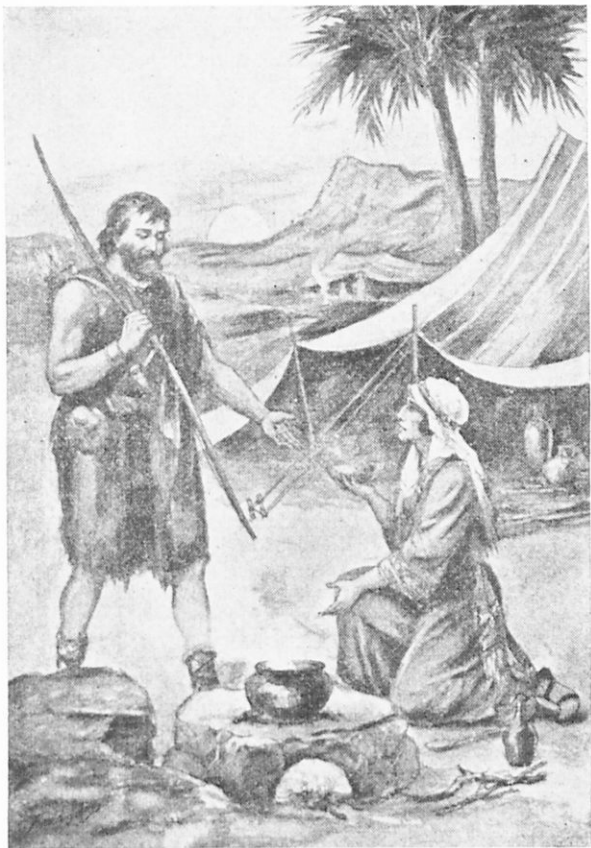
Τὸν Ἡσαῦ τὸν ἀγαποῦσεν ὁ Ἰσαάκ, διότι τοῦ ἔφερε τακτικὰ κυνήγιον καὶ ἔτρωγε. Τὸν Ἰακώβ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερον ἢ Ρεθέκκ, διότι ἔμενον εἰς τὸ σπίτι καὶ τὴν ἐβοηθοῦσε.

Κάποτε ὁ Ἡσαῦ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγιον κουρασμένος. Εἶδε τὸν Ἰακώβ νὰ μαγειρεύῃ φακὴν. Ἐπειδὴ ἐπεινοῦσε πολὺ, τοῦ ἐζήτησε νὰ φάγῃ. Ὁ Ἰακώβ τότε τοῦ ἐζήτησε εἰς ἀντάλλαγμα τὰ πρωτοτόκιά του.

Ὁ Ἡσαῦ ἦτο λαίμαργος καὶ ὀκνηρός. Ἀφῆκε λοιπὸν τὰ πρωτοτόκιά του εἰς τὸν Ἰακώβ δι' ἓν πινάκιον φακῆς. Ἄλλ' ἔπειτα μετενόησεν.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Πρέπει νὰ μὴ εἴμεθα λαίμαργοι καὶ ὀκνηροί.

Ὁ Ἡσαῦ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ ζυγὸν πεινασμένος.

Πῶς δύο ἀδελφοὶ χωρίζονται

(Γέν. Κεφ. 27ον.)

Ὁ Ἰσαὰκ εἶχε γηράσει πολύ. Δὲν ἔβλεπεν. Ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς νὰ ἀποθάνῃ. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν Ἡ-

σαῦ νὰ φέρῃ ἓν καλὸν κυνήγιον διὰ νὰ φάγῃ καὶ νὰ τὸν εὐλογῆσῃ.

Ὁ Ἡσαῦ ἐπῆγεν εἰς τὸ κυνήγιον. Ἡ Ρεβέκα ὅμως ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν εὐλογίαν καὶ ὁ Ἰακώβ. Τοῦ εἶπε καὶ ἔσφαξεν ἓν τρυφερὸν ἐρίφιον. Τὸ ἐμαγεύρευσε καλά.

Ἐπειδὴ ὁ Ἡσαῦ ἦτο τριχωτός, ὁ Ἰακώβ ἐσκέπασε τὰ χέρια του καὶ τὸν λαιμόν του μὲ τὸ δέριμα τοῦ ἐριφίου. Ἐπῆρε τὸ φαγητὸν καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Ἰσαάκ. Ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἤκουσεν ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ὠμίλησε δὲν ὠμοίαζε μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Ἡσαῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Ἰακώβ, ἐπῆρε τὰ χέρια του καὶ τὰ ἐψηλάφησε· ἐνόησεν ὅτι εἶναι τριχωτὰ ὅπως τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ. Καὶ εἶπεν: « Α ἰ μ ἔ ν χ ε ἰ ρ ε ς ε ἴ ν α ι χ ε ἰ ρ ε ς τ ο ὦ Ἡ σ α ὦ ἢ δ ἔ φ ω ν ῆ τ ο ὦ Ἰ α κ ῶ β. » Ἀλλὰ ἔφαγε καὶ τὸν εὐλόγησε.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἔφθασεν ἀπὸ τὸ κυνήγιον καὶ ὁ Ἡσαῦ. Ἐτοίμασε φαγητὸν καὶ ἦλθεν εἰς τὸν πατέρα του. Ὁ Ἰσαάκ ἐνόησεν ὅτι ὁ Ἰακώβ τὸν ἐγέλασε καὶ ἐπῆρε τὴν εὐλογίαν. Ἐλυπήθηκε πολὺ. Διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ ὅμως παραπονεμένον τὸν Ἡσαῦ, τὸν εὐλόγησε καὶ αὐτόν.

Δ ἰ δ α γ μ α : Ἡ ἀπάτη φαίνεται γρήγορα.

Τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰακώβ

(Γέν. Κεφ. 28ον.)

Δὲν ἦτο ὥραϊον νὰ γελάσῃ ὁ Ἰακώβ τὸν πατέρα του καὶ δι' αὐτὸ ἐτιμωρήθηκε. Ἀναγκάσθηκε νὰ στερηθῆ τούς γονεῖς του καὶ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ ὑ-

πάγη εἰς τὴν ξηνητιάν. Ἄνεχώρησε διὰ τὴν Μεσοποταμίαν. Ἐκεῖ ἔμενον ὁ θεῖός του ὁ Λάβαν. Εἰς τὸν δρόμον, ὅταν ἐνούκτωσεν, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ ὁ Ἰακώβ. Ἐκοιμήθηκεν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Προσκέφαλον εἶχε μιά πέτρα. Καὶ εἶδεν ὄνειρον ὁ Ἰακώβ:—Μιά μεγάλη σκάλα ἐστηρίζετο εἰς τὴν γῆν· τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας ἔφθανεν ἕως τὸν οὐρανόν. Ἄγγελοι κατέβαινον καὶ ἀνέβαινον ἀπὸ τὴν σκάλαν. Καὶ φωνὴ ἀκούσθηκεν: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαάκ· τὸν τόπον αὐτὸν θὰ δώσω εἰς σὲ καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους σου, τοὺς ὁποίους θὰ πληθύνω ὅπως τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· ἀπὸ τὴν γενεάν σου θὰ πάρῃ εὐλογίαν ὅλος ὁ κόσμος.»

Ὁ Ἰακώβ ἐξύπνησεν· ἐνόησεν ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἱερός. Προσευχήθηκε μὲ δάκρυα καὶ μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ὑποσχέθηκε πῶς ἂν γυρίσῃ ὑγιῆς ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν, θὰ κτίσῃ ναὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Ἔβαλε κατόπιν ὡς σημάδι τοῦ τόπου ἐκείνου τὴν πέτραν ποὺ εἶχεν ὡς προσκέφαλον καὶ ἀνεχώρησε.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ ἀλήθεια εἶνε τὸ καλύτερον πρᾶγμα.

Ὁ Ἰακώβ εἰς τὴν Μεσοποταμίαν

Ὁ Ἰακώβ εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ Λάβαν· καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ ὡς σύζυγον τὴν κόρην του τὴν Ραχήλ καὶ αὐτὸς νὰ τὸν δουλεύσῃ ἑπτὰ χρόνια. Ἄλλ' ὁ Λάβαν εἶχε κόρην μεγαλύτεραν, τὴν Λεῖαν· καὶ τοῦ ἔδωκεν αὐτήν.

Ὁ Ἰακώβ διὰ νὰ πάρῃ τὴν Ραχήλ ἐδούλευσεν εἰς

τὸν Λάβαν ἄλλα ἑπτὰ χρόνια. Ἔτσι ἐτιμωρήθη κεν ὁ Ἰακώβ πού ἐγέλασε τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ὁ Ἰακώβ ἔμεινε 20 χρόνια. Ἀπέκτησε 12 υἱούς. Τὰ ὀνόματά των εἶναι: Ρουβήμ, Συμεών, Λευϊ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Δάν, Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

Ἀλλὰ ποτὲ ὁ Ἰακώβ δὲν ξεχνοῦσε τὴν πατρίδα του. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ ὅπως καὶ κάθε ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν τόπον πού γεννήθηκεν. Ἐπῆρε τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὰ ποίμνια καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Ἡσαῦ μόλις ἔμαθεν ὅτι ἔρχεται ὁ ἀδελφός του, ἐξέχασε τὴν παλαιάν ἔχθραν. Διότι κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ συγχωρῇ τὰ σφάλματα πού τοῦ κάμνουν οἱ ἄλλοι. Ἐτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ὅταν συναντήθηκαν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔκλαιον ἐπὶ ὥρας. Γεμάτοι ἀπὸ χαρὰν ἤλθον κατόπιν εἰς τὸ πατρικὸ των σπίτι. Ἐζούσαν εὐτυχισμένοι.

Δίδογμα :
"Ὅ,τι κάμεις ἐκεῖνο θὰ εὔρῃς.

Ἀδέλφια πωλοῦν ἀδελφόν.—Ὁ Ἰωσήφ
(Γέν. Κεφ. 37ον.)

Ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὰ 12 παιδιὰ του, περισσότερον ἀγαποῦσε τὸν προτελευταῖον, τὸν Ἰωσήφ. Διότι αὐτὸς ἦτο ὁ φρονιμώτερος. Δι' αὐτὸ ὁ Ἰακώβ τοῦ εἶχε χαρίσει καὶ ἓνα πολὺ-πολὺ ὠραῖον ἐπανωφόρι. Τὸν ἐκρατοῦσε κοντά του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ ἔβοσκον τὰ πρόβατά του.

Πῶς ἐπολήθη ὁ Ἰωσήφ

Ὁ Ἰωσήφ εἶδε κάποτε ὄνειρον πῶς αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοί του εἶχον κάμει εἰς τοὺς ἀγροὺς δεμάτια ἀπὸ στάχυα. Τὸ ἰδικόν του δεμάτι ἦτο ὄρθιον, τὰ ἄλλα εἶχον πέσει κάτω. "Ἄλλοτε πάλιν εἶδεν ὅτι ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ ἕνδεκα ἄστρα τὸν ἐπροσκυνοῦσαν.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ὅταν ἤκουσαν αὐτὰ τὰ πράγματα, τὸν ἐχθρεύθησαν περισσότερο. Μιὰν ἡμέραν ποῦ ἦσαν εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸν εἶδαν νὰ ἔρχεται. Ἀπεφάσισαν νὰ τὸν κακοποιήσουν· τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς ἕνα ξηρὸν λάκκον.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον, μερικοὶ ἔμποροι ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ. Ἐπήγαινον εἰς τὴν Αἴγυπτον. Εἰς αὐτοὺς οἱ ἀδελφοὶ τοῦ ἐπώλησαν τὸν Ἰωσήφ· κατόπιν ἔβασαν τὸ ἐπανωφόρι τοῦ μὲ αἶμα ἐριφίου. Τὸ θράδυ ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ σπίτι, τὸ ἔδειξαν εἰς τὸν πατέρα των. Τοῦ εἶπον ὅτι τὸ εὔρηκαν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἶπον ἐπίσης ὅτι φαίνεται «ἄγριον θηρίον κατέφαγε» τὸν Ἰωσήφ. Ὁ Ἰακώβ ἐπίστευσε καὶ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ ζήλεια εἶνε πολὺ κακὸν πράγμα.

Ὁ Ἰωσήφ εἰς τὴν Αἴγυπτον

(Γέν. Κεφ. 40όν.)

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐπωλοῦσαν. Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς Αἰγύπτου ἐπώλησαν τὸν Ἰωσήφ εἰς τὸν Πετεφρῆν. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραῶ (ἔτσι ἐλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου). Ὁ Ἰωσήφ ἦτο τίμιος. Καὶ ὁ Πετεφρῆς τὸν ἐκτιμοῦσεν.

Ἄλλ' ἡ σύζυγος τοῦ Πετεφρῆ ἦτο κακὴ. Κατηγόρησε τὸν Ἰωσήφ εἰς τὸν Πετεφρῆν. Αὐτὸς χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ, ἔρριψε τὸν Ἰωσήφ εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐκεῖ ὅμως ὁ Ἰωσήφ ἀγαπήθηκεν ἀπὸ ὄλους. Διωρίσθηκε καὶ ἐπιστάτης τῶν ἄλλων φυλακισμένων.

Εἰς τὴν ἰδίαν φυλακὴν ἦτο φυλακισμένος καὶ ἕ-

νας υπάλληλος του Φαραώ. Μίαν πρωϊαν ὁ Ἰωσήφ τὸν εἶδε συλλογισμένον. Εἶδε κάποιον ὄνειρον καὶ ἐστενοχωρεῖτο. Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπε νὰ τοῦ εἰπῆ τὸ ὄνειρόν του.

Ὁ υπάλληλος τοῦ Φαραώ εἶπεν: Εἰς μίαν κληματαριάν ἦσαν 3 κλήματα· ἀπὸ κάθε κλημα ἔκοψα σταφύλια· ἀφοῦ, τὰ ἔκαμα κρασί, ἔδωκα εἰς τὸν Φαραώ καὶ ἔπιε.

Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπεν ὅτι τὰ 3 κλήματα εἶναι 3 ἡμέραι, ἔπειτα ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ θγῆ ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ θὰ πάρῃ τὴν πρώτην του θέσιν. Καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐνθυμηθῆ τότε καὶ αὐτὸν διότι ἦτο ἄδικα φυλακισμένος. "Ὅπως τοῦ εἶχεν εἰπῆ ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι ἐγένεν. "Ἐπειτα ἀπὸ 3 ἡμέρας ὁ Φαραώ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν υπάλληλόν του καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν πρώτην του θέσιν.

Δίδογμα :

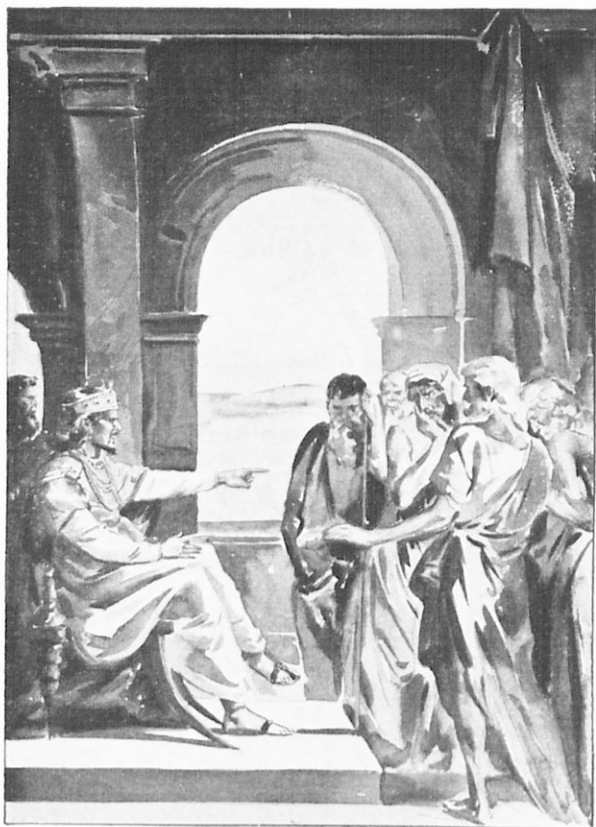
Δὲν πρέπει νὰ καταδικάζωμεν πρὶν ἐξετάσωμεν.

Πῶς θραβεύεται εἰς τὸ τέλος ἡ ἀρετὴ

(Γέν. Κεφ. 41ον.)

Κάποτε ὁ Φαραώ ἐξύπνησε τρομαγμένος. Εἶχεν ἰδῆ ὄνειρον: Εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Νείλου ἀνέθηκαν ἑπτὰ ἀγελάδες παχύταται. Κατόπιν ἀνέθηκαν ἄλλαι ἑπτὰ ἀδύνατοι. Αὐταὶ ὥρμησαν καὶ κατέφαγον τὰς παχείας ἀγελάδας. "Ἐπειτα εἶδε πάλιν εἰς τὸ ἴδιο μέρος νὰ φυτρῶνουν ἑπτὰ στάχυα γεμᾶτα ἀπὸ σιτᾶρι καὶ ἄλλα ἑπτὰ στάχυα ξηρά. Αὐτὰ ἐπνιξαν τὰ γεμᾶτα.

Ὁ Φαραὼ διατάσσει νὰ φέρουν τὸν Ἰωσήφ ἐμπρὸς του

Τὸ ὄνειρον αὐτὸ ἐστενοχώρησε πολὺ τὸν Φαραῶ. Ἐκάλεσε ὅλους τοὺς σοφοὺς, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠμπό-
σε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ὁ ὑπάλληλός του ἐνθυμήθηκε τότε
τὸν Ἰωσήφ. Εἶπε τὸ ὄνομά του εἰς τὸν Φαραῶ. Αὐτὸς
ἀμέσως διέταξε καὶ τὸν ἔφεραν ἐμπρὸς του.

Ὁ Φαραῶ διηγήθηκε τότε τὸ ὄνειρόν του. Ὁ Ἰω-
σὴφ εἶπεν:—αἱ ἑπτὰ παχειαὶ ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ

γεμᾶτα στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια εὐτυχίας εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον. Αἱ ἑπτὰ ὅμως ἀδύνατοι ἀγγελᾶδες καὶ τὰ ἑπτὰ ξηρὰ στάχυα σημαίνουν ὅτι μετὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας θὰ ἔλθουν ἄλλα ἑπτὰ χρόνια δυστυχισμένα.

Ὁ Ἰωσήφ ἐσυμβούλευσε τὸν Φαραῶ, κατὰ τὰ εὐτυχισμένα χρόνια νὰ κρύψη πολὺ σιτάρι καὶ τροφὰς διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ λαὸς του ἀπὸ τὴν πείναν κατὰ τὰ δυστυχισμένα χρόνια.

Δ ἴ δ α γ μ α :

Ἡ οἰκονομία εἶναι καλὸν πρᾶγμα.

Πῶς ἐλευθερώνεται καὶ δοξάζεται ὁ Ἰωσήφ

(Γέν. Κεφ. 41ον.)

Ὁ Φαραῶ ἔβγαλε τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Τοῦ ἔφórεσε βασιλικὸ δακτυλίδι καὶ πολὺτιμα ροῦχα· τοῦ ἔδωκεν ἰδιαιτέρο ἀμάξι διὰ νὰ πηγαίῃ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἰδικό του. Διέταξεν ὅλος ὁ λαὸς τῆς Αἰγύπτου νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν Ἰωσήφ ἔπειτα ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Ἰωσήφ ἦτο τότε 30 χρόνων.

Μόλις ἦλθαν τὰ χρόνια τὰ εὐτυχισμένα ὁ Ἰωσήφ ἐφρόντισε νὰ γίνουιν μεγάλαι ἀποθήκαι. Ἀποθήκευσεν ἄφθονον σιτάρι. Κατόπιν ἦλθον τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. Ξηρασία ἦτο παντοῦ. Ὁλος ὁ κόσμος ὑπέφερε διότι δὲν εἶχε σιτάρι.

Οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου δὲν ὑπέφερον. Διότι ἔπαιρναν τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὰς ἀποθήκας. Μὲ μεγάλην δικαιοσύνην ἐμοίραζεν ὁ Ἰωσήφ τὰς τροφὰς. Κα-

νεις δὲν ἐπέινασεν. "Όλοι εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπερνοῦσαν καλά.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ δικαιοσύνη εἶνε μεγάλη ἀρετή.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ εἰς τὴν Αἴγυπτον

(Γέν. Κεφ. 42ον.)

Εἰς τὴν Χανανὰν ὁ γέρον Ἰακώβ ἔμαθεν ὅτι εἶχον πολὺ σιτάρι εἰς τὴν Αἴγυπτον. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὰ παιδιά του :—«Πηγαίνετε εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἀγοράσατε τροφὰς διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωμεν.» Τὰ παιδιά του ἦλθαν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Ἰωσήφ διὰ νὰ ἀγοράσουν σιτάρι. Δὲν τὸν ἐγνώρισαν. Ποτὲ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν πῶς ὁ Ἄρχων ἐκεῖνος τῆς Αἰγύπτου ἦτο ὁ ἀδελφός των ὁ Ἰωσήφ τὸν ὁποῖον αὐτοὶ εἶχον πωλήσει εἰς τοὺς ἐμπόρους.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἐγνώρισεν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐφάνέρωσεν. Ὁμιλοῦσε μὲ διερμηνέα. Τοὺς εἶπε μάλιστα ὅτι ἦσαν κατάσκοποι. Αὐτοὶ ἔπεςαν εἰς τὰ πόδια του τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦσαν τίμιοι ἄνθρωποι. Εἶπον ὅτι ὁ πατέρας των ἐλέγετο Ἰακώβ, ὅτι ἦσαν δώδεκα ἀδελφοὶ καὶ ὅτι ὁ ἕνας, ὁ Ἰωσήφ, εἶχεν ἀποθάνει.

Ὁ Ἰωσήφ ἔκαμε πῶς δὲν ἐπίστευσεν. Ἐπειτα ὁμῶς ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εἶπεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας του, ἀφοῦ γεμίσουν τοὺς σάκκους των μὲ σιτάρι, νὰ θάλουν μέσα καὶ τὰ χρήματα πού εἶχον φέρει. Εἰς τοὺς ἀδελφούς του εἶπεν ὅταν ξανάλθουν εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ φέρουν μαζὺ των καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφόν των

Πῶς ἐδοξάσθηζεν ὁ Ἰωσήφ

τὸν Βενιαμίν. Καὶ ὡς ἐγγύησιν ἐκράτησεν ἓνα ἀπὸ αὐτούς, τὸν Συμεών.

“Ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὴν Χαναάν, οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἤνοιξαν τοὺς σάκκους καὶ ἀπόρησαν. Εἶδον ὅτι τὰ χρήματά των ἦσαν ἐκεῖ μέσα· δὲν ἠμποροῦσαν

νά ἐννοήσουν. Κατόπιν διηγήθηκαν εἰς τὸν πατέρα τῶν ἐκεῖνα ποῦ ἔγιναν.

Δ ί δ α γ μ α :

Ὁ καθένας πληρώνει τὴν ἀμαρτίαν του.

Ὁ Ἰωσήφ φανερόνεται εἰς τοὺς
ἀδελφούς του

(Γέν. Κεφ. 45.)

Ἡ πείνα εἰς τὴν Χαναάν ἐξακολουθοῦσεν. Ὁ Ἰακώβ ἤθελε νὰ στείλῃ πάλιν τὰ παιδιά του εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ σιτάρι. Ἄλλ' ἐκεῖνα εἶπον: Ὁ Ἄρχων τῆς Αἰγύπτου εἶπεν ὅτι τότε μόνον θὰ μᾶς ἔδιδε σιτάρι ὅταν θὰ ἐπηγαίνομεν καὶ τὸν Βενιαμίν.

Ὁ Ἰακώβ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὸν Βενιαμίν. Ἐφοβεῖτο μήπως χαθῆ καὶ αὐτὸς ὅπως ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Συμεών. Ἄλλ' ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκαμε νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸν Βενιαμίν νὰ ὑπάγῃ εἰς Αἴγυπτον.

Μόλις ὁ Ἰωσήφ εἶδε τὸν Βενιαμίν συγκινήθηκε πολὺ. Ἐκλείσθηκεν εἰς ἓνα δωμάτιον καὶ ἔκλαυσε. Τὸ βράδυ τοὺς ἔβαλε νὰ καθήσουν εἰς τὸ βασιλικὸν τραπέζι κατὰ σειρὰν τῆς ἡλικίας τῶν καὶ ἔφαγαν μαζί. Τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶπε εἰς τοὺς ὑπηρέτας νὰ γεμίσουν τοὺς σάκκους τῶν μὲ σιτάρι. Εἰς τὸν σάκκον τοῦ Βενιαμίν εἶπε νὰ θάλουν καὶ τὸ ἀσημένιον ποτήρι του.

Μόλις εἶχον ἀπομακρυνθῆ, καὶ οἱ ὑπηρέται τοὺς ἐσταμάτησαν ἤνοιξαν τοὺς σάκκους καὶ εἰς τὸν σάκκον τοῦ Βενιαμίν εὗρηκαν τὸ ποτήριον. Τοὺς ἐγύρισαν τότε ὀπίσω διότι ἔκλεψαν δῆθεν τὸ ποτήριον.

Ὁ Ἰωσήφ φανερῶνεται εἰς τοὺς ἀδελφοὺς του

Ὁ Ἰωσήφ εἶπε νὰ κρατήσουν ἐκεῖνον εἰς τοῦ ὁποίου τὸν σάκκον εὑρέθηκε τὸ ποτήριον. Ἀλλ' οἱ ἀδελφοί του παρακαλοῦσαν μὲ δάκρυα νὰ κρατήσῃ ὄλους καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν Βενιαμίν, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ πατέρας των ἀπὸ τὴν λύπην.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ κρατηθῆ. Μὲ

δάκρυα εἶπε: «Ἐ γ ὦ εἶ μ α ι ὁ Ἰ ω σ ῆ φ.
Σ ᾱ ς σ υ γ χ ω ρ ῶ δι' ὅ σ α μ ο ὕ ἐ κ ἄ μ ε-
τ ε. Ζ ἦ ὁ π α τ ἑ ρ α ς μ ο υ ; »

Οἱ ἀδελφοί του τὸν ἀγκάλιασαν καὶ ἐζητοῦσαν συγγνώμην. Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἔστειλε μὲ πολλὰ δῶρα εἰς τὸν πατέρα των διὰ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἦθελε νὰ ζοῦν ὅλοι μαζὺ εὐτυχισμένοι.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Νὰ κάμωμεν πάντοτε καλὸν ἀντὶ κακοῦ.

Ὁ Ἰακώβ πηγαίνει εἰς τὴν Αἴγυπτον (Γέν. Κεφ. 47ον.)

Οἱ ἀδελφοί τοῦ Ἰωσήφ ἐγύρισαν εἰς τὴν Χαναάν. Ὅλα ὅσα ἔγιναν τὰ διηγήθησαν εἰς τὸν πατέρα των. Τοῦ ἔδωκαν καὶ τὰ δῶρα ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ. Ὁ Ἰακώβ, εἰς τὰς ἀρχὰς δὲν ἐπίστευεν ὅτι ζῆ ὁ Ἰωσήφ καὶ ὅτι ἔχει μεγάλην θέσιν. Ἐπειτα ὁμως ἐπίστευσε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ Ἰωσήφ ἔμαθεν ὅτι ἤρχετο ὁ πατέρας του. Ἐβγῆκε νὰ τὸν προαπαντήσῃ. Μόλις τὸν εἶδεν, ἐρρίφθηκεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὅλοι ἔκλαιον ἀπὸ χαρᾶν. Ἐπειτα, μὲ βασιλικὸ ἀμάξι, τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ παλάτι. Ἐκεῖ ὁ ἴδιος ὁ Φαραὼ τὸν ὑποδέχθηκε μὲ πολὺν σεβασμὸν.

Ὁ Ἰακώβ πολὺ-πολὺ εὐτυχισμένος, ἔμεινε πλέον εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ του. Ἀπέθανε πολὺ γέρον, 147 χρόνων. Προτοῦ ἀποθάνῃ παρεκάλεσε τὰ παιδιὰ του νὰ φέρουν τὰ κόκ-

καλά του καὶ νὰ τὰ θάψουν εἰς τὸν πατρικὸν τάφον, ὅταν κάποτε γυρίσουν εἰς τὴν πατρίδα των, τὴν Χα- ναάν. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἐζήτησε καὶ ὁ Ἰωσήφ ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸν, ἀπέθανε καὶ αὐτὸς.

Δ ἰ δ α γ μ α :

“Ὅλοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των.

Ε Ρ Ω Τ Η Σ Ε Ι Σ

Ποῦ ἐξοῦσε πρῶτον ὁ Ἀβραάμ;—Τί τοῦ εἶπεν ὁ Θεός;—Διατί ἐχωρίσθησαν ὁ Ἀβραάμ μετὰ τὸν Λώτ;—Διατί κατεστράφησαν τὰ Γόμορα;—Διατί ἐτιμώρησεν ὁ Θεός τὴν σύζυγον τοῦ Λώτ;—Τί διέταξεν ὁ Θεός διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ;—Τί ἔκαμεν εἰς τὴν ἔρημον ἡ Ἄγαρ ὅταν ἐδίψασεν ὁ Ἰσμαήλ;—“Ὅταν ἐμεγάλωσεν ὁ Ἰσαὰκ τί σύζυγον ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Ἀβραάμ;—Ποῖος ἦτο ὁ Ἐλῆξερ καὶ διατί ἐπῆγεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν;—Ποία ἦτο ἡ Ρεβέκα;—Τί σημαίνει «δικαιώματα πρωτοτόκου» ἢ «πρωτοτόκια»;—Τί εἶπεν ὁ Ἰσαὰκ ὅταν ἐψηλάφησε τὰ χεῖρα τοῦ Ἰακώβ καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν του;—Ἦτο καλὸν αὐτὸ ποὺ ἔκαμεν ὁ Ἰακώβ;—Πότε ἐτιμωρήθηκε;—Τί ὄνειρον εἶδεν ὁ Ἰακώβ;—“Ὅταν ἐξύπνησε τί ἔκαμε καὶ τί ὑποσχέθηκεν εἰς τὸν Θεόν;—Πόσα τέκνα εἶχεν ὁ Ἰακώβ;—Τί ὄνειρον εἶδεν ὁ Ἰωσήφ;—“Ὅταν ἐπῆγεν εἰς τοὺς ἀγρούς, τί ἔκαμον οἱ ἀδελφοί του;—Διατί ἐφυλακίσθηεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τὴν Αἴγυπτον;—Ποία ἦτο ἡ κυρίως ἐργασία του ὅταν ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν;—Τί εἶπεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τοὺς ἀδελφούς του ὅτι ἦσαν;—Πότε συγκινήθηκε καὶ ἔκλανσεν ὁ Ἰωσήφ;—“Ὅταν ἐφανερώθηκεν εἰς τοὺς ἀδελφούς του τί εἶπεν;—“Ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνῃ ὁ Ἰακώβ, τί εἶπεν εἰς τὰ παιδιὰ του;

Γ΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ -- ΣΚΛΑΒΙΑ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΣ ΕΒΡΑΙΩΝ

Ὁ Μωϋσῆς

(Ἔξοδος Κεφ. 2ον.)

Πολλὰ χρόνια εἶχον περάσει. Οἱ Ἑβραῖοι ἐπληθύνοντο εἰς τὴν Αἴγυπτον. Αὐτὸ ἀνησυχοῦσε τοὺς Αἰγυπτίους. Ἐφοβοῦντο μήπως οἱ Ἑβραῖοι γίνουσι κάποτε κύριοι τῆς Αἰγύπτου. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ὁ Φαραὼ νὰ σκοτώσῃ ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἑβραίων, μόλις θὰ ἐγεννῶντο. Διέταξε νὰ τὰ ρίπτουν εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον. Προτίηρα ὅμως τοὺς ἐπέβαλε καὶ ἄλλα πράγματα.

Μία Ἑβραία ἀπέκτησε παιδάκι ὠραῖο. Τὸ ἔκρυψε τρεῖς μῆνας. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ κρύψῃ περισσότερον. Ἐπῆρε ἓνα καλάθι. Τὸ ἐπίσωσεν ἀπ' ἔξω, διὰ νὰ μὴ μπαίνει τὸ νερό. Ἐβαλε μέσα τὸ βρέφος καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ μακρὰν ἐπερίμενε διὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ ἀπογίγῃ.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον κατέθηκεν εἰς τὸν ποταμὸν ἡ κόρη τοῦ Φαραὼ διὰ νὰ λουσθῇ· ἤκουσε φωνὰς παιδιοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ καλάθιοῦ· Ἐπῆρε τὸ καλάθι. Τὸ ἀνοίξεν. Εἶδε τὸ βρέφος καὶ τόσον τῆς ἠρεσεν ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὸ υἱοθετήσῃ· τὸ ὠνόμασε Μωϋσῆν.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ, ποῦ ἦτο κρυμμένη ἐκεῖ κάπου, ἔτρεξε καὶ ἐρώτησε τὴν κόρην τοῦ Φαραὼ ἂν ἤθελε καμμίαν παραμάναν διὰ νὰ τὸ θηλάξῃ. Ἐκεῖ-

Ἡ Βασιλοπούλα σώζει τὸν Μωϋσῆν

νη ἐδέχθηκεν. Ἡ μικρὰ ἐφώνασε τὴν μητέρα της, ἣ ὅποια ἀνέλαβε τὸ βρέφος καὶ τὸ εἶχεν εἰς τὸ σπίτι της τρία χρόνια. Ἐπειτα τὸ ἔφερον εἰς τὴν κόρην τοῦ Φαραώ, εἰς τὸ παλάτι. Αὐτὴ τὸ ἀγαποῦσε ὡς παιδί της.

Δ ἴ δ α γ μ α :

Ὁ Θεὸς σώζει τοὺς ἀνθρώπους του.

— 41 —

Ὁ Θεὸς προσκαλεῖ τὸν Μωϋσῆν

(Ἔξοδος Κεφ. 3ον.)

Ὁ Μωϋσῆς, σὰν βασιλόπουλο μέσα εἰς τὸ παλάτι, ἐδιδάχθηκε πολλὰ πράγματα καὶ ἐζοῦσεν εὐτυχισμένος. Δὲν ἐξεχνοῦσεν ὅμως τοὺς Ἑβραίους, τοὺς συμπατριώτας του.

Μιὰ ἡμέρα ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον· ἐπῆγεν εἰς ἓνα τόπον πού ἐλέγετο Μαδιάμ καὶ ἐκεῖ ἐνουμφεύθηκε τὴν Σεφώραν. Μόλις ὅμως αὐτὸς ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, οἱ Αἰγύπτιοι ἤρχισαν νὰ θασανίζουν τοὺς Ἑβραίους.

Κάποτε ὁ Μωϋσῆς ὅταν ἦτο εἰς τοὺς ἀγροὺς εἰς τὴν Μαδιάμ εἶδε ἐκεῖ τριγύρω μιὰν θατομορέαν νὰ θγάξῃ φλόγας χωρὶς νὰ καίεται. Τὴν ἴδιαν στιγμήν ἤκουσε φωνὴν πού ἔλεγεν: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Ἀφαίρεσε τὰ ὑποδήματά σου.»

Ὁ Μωϋσῆς ἐνόησεν ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἱερός. Ἔβγαλεν ἀμέσως τὰ ὑποδήματά του, ἐγονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Ἡ φωνὴ ἐξηκολούθησε: «ἀπεφάσισα νὰ σώσω τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὴν σκλαβιὰν καὶ νὰ τοὺς ξαναφέρω εἰς τὴν πατρίδα των τὴν Χαναάν. Πήγαινε καὶ εἶπέ εἰς τὸν Φαραῶ ἔάν δὲν τοὺς ἀφήσῃ θὰ ἔλθουν πολλὰ κακὰ εἰς τὸν τόπον του.»

Ὁ Μωϋσῆς, τρομαγμένος, ἀπήντησε:—«Κύριε, ἐγὼ εἶμαι θραδύγλωσσος· θὰ δυσκολευθῶ νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν Φαραῶ καὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους». Ἄλλ' ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ μαζύ του καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἀα-

Ἡ βατομορέα πὺν ἔβγαζε φλόγας χωρὶς νὰ καίεται
ρῶν. Αὐτὸς ἦτο εὐγλωττος, Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρὼν
ἀνεχώρησαν τότε διὰ τὴν Αἴγυπτον ὅπου οἱ Ἑβραῖοι
τοὺς ἐδέχθησαν μὲ χαρὰν μεγάλην.

Δ ἰ δ α γ μ α :
Ὁ Θεὸς φροντίζει δι' ὅλα.

Αἱ Δέκα Πληγαὶ

(Ἔξοδος Κεφ. 9ον.)

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρών ἐν ἀπόγευμα ἔφθασαν εἰς τὰ παλάτια τοῦ Φαραῶ καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ αὐτόν, ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραίους νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν πατρίδα των τὴν Χαναάν. Ὁ Φαραῶ ὄχι μόνον ἀρνήθηκεν, ἀλλ' εἶπε καὶ ἐτυραννοῦσαν περισσότερον τοὺς Ἑβραίους.

Τότε ἔπεσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον δέκα πληγαί, δηλαδή δέκα μεγάλα κακά. Ἡ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰς δέκα πληγὰς ἦτο ἡ τελευταία:—“Ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῆς Αἰγύπτου ἀπέθανον εἰς μιὰν νύκτα.

Μόνον τὰ πρωτότοκα τῶν Ἑβραίων ἐσώθηκαν. Ὁ Μωϋσῆς εἶπε νὰ μὴ κοιμηθῇ κανεὶς Ἑβραῖος τὴν νύκτα ἐκεῖνην, διότι ἔπρεπε νὰ εἶναι ὅλοι ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἀπὸ τότε οἱ Ἑβραῖοι, διὰ νὰ ἐνθυμοῦνται πῶς ἐσώθηκαν ἀπὸ τὸν θάνατον, ἑορτάζουν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τὴν ὀνομάζουν Πάσχα.

Δίδαγμα :

Πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἑβραῖοι ἀναχωροῦν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον

(Ἔξοδος Κεφ. 10ον.)

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν τελευταίαν πληγὴν ὁ Φαραῶ ἐφοβήθηκε πολὺ. Ἀφῆκε τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς Ἑβραῖ-

Ἡ ἔξοδος τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

ους νὰ φύγουν· ἦσαν πολλαὶ χιλιάδες, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ.

Δὲν εἶχον ὅμως ἀπομακρυνθῆ πολὺ καὶ ὁ Φαραὼ μετενόησεν. Ἔστειλε στρατὸν διὰ νὰ τοὺς φέρῃ ὅπι-

σω. Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον φθάσει κοντὰ εἰς μιὰν θάλασσαν πού λέγεται Ἑρυθρὰ Θάλασσα.

Ἐμπρός των ἦτο ἡ θάλασσα καὶ πλοῖα δὲν ὑπῆρχον διὰ νὰ περάσουν ἀντίκρυ ἀπὸ πίσω των ἐπλησίαζεν ὁ στρατὸς τοῦ Φαραώ. Ἦρχισαν τότε νὰ θυμῶνουν οἱ Ἑβραῖοι. Ἔλεγον εἰς τὸν Μωϋσῆν: «—Ὁ στρατὸς τοῦ Φαραώ θὰ σκοτώσῃ ἡμᾶς καὶ τὰ τέκνα μας.» Ὁ Μωϋσῆς ἀπαντοῦσε:—«Μὴ φοβεῖσθε· ὁ Θεὸς θὰ μᾶς σώσῃ.»

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἕνας δυνατὸς ἀέρας ἐφύσησεν. Ὁ ἀέρας ἔκαμε τὰ νερὰ νὰ σταθοῦν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ σὰν ἕνας μεγάλος τοῖχος· ἐσχημάτισαν δρόμον εἰς τὸ μέσον· ὁ Θεὸς εἶχε βοηθήσει.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐπέρασαν ἀσφαλῶς· ἠκολούθησαν καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ Φαραώ, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἐπρόλαβον τὰ νερὰ ἐπλημμύρησαν καὶ τοὺς ἔπνιξαν. Ὁ Θεὸς ὠδηγοῦσεν ἔπειτα τοὺς Ἑβραίους τὴν ἡμέραν με στήλην καπνοῦ, τὴν νύκτα με στήλην φωτεινῆν.

Δ ἰ δ α γ μ α :

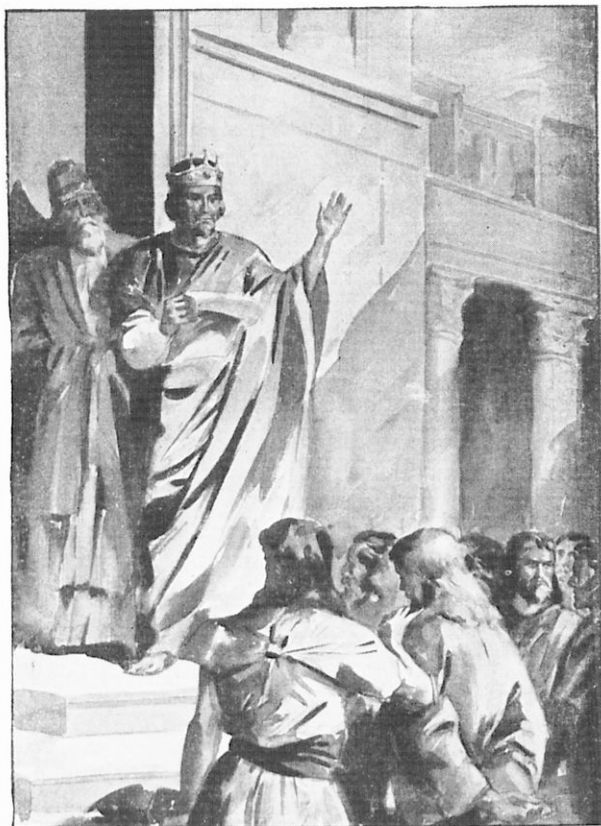
Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀδύνατον διὰ τὸν Θεόν.

Ἡ ζωὴ τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν ἔρημον.—Τὸ μάννα.

Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι εἶδον πῶς ὁ Θεὸς τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὸν στρατὸν τοῦ Φαραώ, ἦσαν πολὺ εὐτυχημένοι. Ἐφαλλον ἕν ἄσμα εὐχαριστίας.

Ἄλλὰ γρήγορα ἐξέχασαν νὰ ψάλλουν. Ἦρχισαν νὸ γογγύζουν. Τὰ τρόφιμα πού εἶχον φέρει μαζύ των

Ὁ Φαραὼ διατάσσει νὰ φέρουν τοὺς Ἑβραίους ὀπίσω ἐτελείωσαν. Καὶ εἰς τὴν ἔρημον πρὸς ἧσαν τώρα, δὲν εὕρισκον τίποτε. Ἐθύμωσαν μὲ τὸν Μωϋσῆν. Τοῦ εἶπον:—Μᾶς ἔφερες ἐδῶ διὰ νὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν.» Ἐξέχασαν πῶς ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε βοηθήσει προτιτέρα.

Ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Μωϋσῆν: «Θ ἄ σ τ ε ἰ λ ω

ψωμί». Ὁ Μωϋσῆς τὸ εἶπεν εἰς τοὺς Ἑβραίους. Τὸ πρῶτ', ὅταν ἐξύπνησαν εἶδον μερικὰ μικρὰ στρογγυλά, ἄσπρα πράγματα εἰς τὴν γῆν. Ὁ Μωϋσῆς εἶπε: Αὐτὸ εἶνε τὸ ψωμί ποῦ μᾶς εἶπεν ὁ Θεός. Ἀμέσως ὅλοι ἐπῆραν μερικὰ καὶ τὰ ἐδοκίμασαν. Ἦσαν γλυκὰ ὅπως τὸ μέλι. Ὁ καθένας ἐμάζευσεν ὅσο ἐχρειάζετο. Οἱ Ἑβραῖοι τὸ ὠνόμασαν μάννα. Κάθε πρῶτ', ἐκτὸς τοῦ Σαββάτου, εὔρισκαν καινούργιο μάννα. Ἐπίσης εὔρισκαν καὶ πολλὰ ὀρτύκια (εἶδος πουλιῶν).

Ἐπὶ ἄρκετὸν καιρὸν οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν εὐχαριστημένοι. Ἦλθαν ὅμως κάποτε εἰς ἓνα τόπον ὅπου δὲν εὔρισκαν νερὸ καὶ ἤρχισαν νὰ θυμῶνουν. Ὁ Μωϋσῆς προσευχήθηκε καί, ἀφοῦ ἐκτύπησε μὲ τὴν ράβδον τοῦ ἓνα θράχον, ἔτρεξεν ἀπὸ αὐτὸν ἄφθονο νερό. Ἐπῆραν τότε ὅλοι διὰ νὰ πιοῦν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔζησαν εἰς τὴν ἔρημον 40 χρόνια. Καὶ κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐθύμωναν μὲ τὸν Μωϋσῆν. Ὁ Θεὸς κάποτε τοὺς ἐτιμωροῦσεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους, ἐφρόντιζε πάντοτε δι' αὐτούς. Πόσον καλὸς Πατέρας εἶνε ὁ Θεός!

Ὁ Δεκάλογος ἢ αἱ Δέκα Ἐντολαί

(Ἐξοδος Κεφ. 20όν.)

Οἱ Ἑβραῖοι ἔφθασαν κάποτε πρὸς τὸ βουνὸν Σινᾶ. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ ἀνέθηκεν ὁ

Οἱ Ἑβραῖοι περνοῦν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.

Μωϋσῆς. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε πῶς πάντοτε θὰ βοηθῆ τοὺς Ἑβραῖους ἐὰν ἀκούουν τὰς ἐντολάς Του.

Ὁ Μωϋσῆς εἶπεν εἰς τοὺς Ἑβραῖους ὅσα τοῦ εἶπεν ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἑβραῖοι ὑποσχέθησαν ὅτι θὰ κάμνουν πάντοτε τὰς ἐντολάς Του.

Εἶπε κατόπιν εἰς τοὺς Ἑβραίους ὁ Μωϋσῆς νὰ πλυθοῦν, νὰ νηστεύσουν καὶ νὰ ἐτοιμασθοῦν. Τοὺς ὠδήγησεν ἔπειτα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Σινᾶ. Ἐκεῖνος ἀνέβηκεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θουνοῦ. Ἦρχισε τότε νὰ θροντᾷ καὶ νὰ ἀστράπτῃ. Ἐνα σύννεφον εἶχε σκεπάσει τὴν κορυφὴν τοῦ θουνοῦ. Καὶ μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε :

1η.—Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις ἐξήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· οὐκ ἔσονταί σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ.

2α.—Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἶδωλον, οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς, οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς, οὐδὲ μὴ λατρεύσης αὐτοῖς.

3η.—Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ.

4η.—Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἀγιάζειν αὐτήν. Ἐξ ἡμέρας ἔργῳ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ Σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου.

5η.—Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς.

6η.—Οὐ μοιχεύσεις.

7η.—Οὐ κλέψεις.

8η.—Οὐ φονεύσεις.

9η.—Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ.

10η.—Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου, οὐδὲ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, οὔτε τὸν παῖδα αὐτοῦ, οὔτε τὴν παιδίσκην αὐτοῦ, οὔτε παντὸς τοῦ κτήνους αὐτοῦ, οὐδὲ ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστί.

Οἱ Ἑβραῖοι ξεχνοῦν πάλιν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν

(Ἔξοδος Κεφ. 32ον.)

Ὁ Μωϋσῆς ἀργοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸ Σινᾶ. Ἐγραφε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, τὰς δέκα ἐντολάς ἐπάνω εἰς δύο μαρμαρίνας πλάκας. Ἐπερνευ ἐπίσης καὶ ἄλλας ὁδηγίας καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐνόμισαν ὅτι δὲν θὰ καταβῆ πλέον. Δι' αὐτὸ ἔκαμον ἕνα εἶδωλον, ἕνα χρυσὸ μωσχάρι, ἀπὸ τὰ χρυσαφικὰ τῶν γυναικῶν, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸ προσκυνοῦν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν θυσίας.

Ἐπειτα ἀπὸ σαράντα ἡμέρας κατέθηκεν ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τὸ βουνόν. Εἰς τὰ χέρια του ἐκρατοῦσε τὰς 2 πλάκας τῶν ἐντολῶν. Ὅταν ἐπλησίασεν ἐκεῖ ὅπου οἱ Ἑβραῖοι εἶχον στήσει τὸ χρυσὸ μωσχάρι καὶ τὸ ἐπροσκυνοῦσαν, ἐστενοχωρήθηκε. Καὶ ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια του αἱ πλάκες καὶ ἔσπασαν. Ἐπειτα κατέστρεψε τὸ χρυσὸ μωσχάρι καὶ ἐτιμώρησε τοὺς Ἑβραῖους.

Κατόπιν ἀνέθηκε πάλιν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ βουνόν. Ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τοὺς Ἑβραῖους ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐγραψε πάλιν τὰς δέκα ἐντολάς εἰς δύο πλάκας τὰς ὁποίας καὶ ἐφύλαξε μέσα εἰς ἕνα κιβώτιον. Τὸ κιβώτιον αὐτὸ ὠνομάσθηκε « Κ ι β ῶ τ ὸ ς τ ῆ ς Δ ι α θ ῆ κ η ς » καὶ ἐτοποθετήθη εἰς μίαν σκηνὴν (Σκηνὴ Μαρτυρίου).

Εἰς ἐνθύμισιν τῆς ἡμέρας αὐτῆς, πού τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὰς δέκα ἐντολάς, ἐορτάζουν οἱ Ἑβραῖοι τὴν

Ὁ Μωϋσῆς μὲ τὰς πλάκας τῶν ἐντολῶν.

Ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἑπτὰ ἑβδομάδας μετὰ τὸ Πάσχα τῶν.

Δίδυμα :

Πάντοτε πρέπει νὰ προσέχωμεν διὰ τὸ μὴ
ξεχνῶμεν τὸν Θεόν.

— 52 —

Πῶς ἀποθνήσκει ὁ Μωϋσῆς

(Δευτερονόμ. Κεφ. 34ον.)

Οἱ Ἑβραῖοι 40 χρόνια μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἔφθασαν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Χαναάν. Ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ χαρὰν καὶ ἐλπίδας πού ἔφθανον εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς ἦτο γέρων, 120 χρόνων. Προαισθάνθηκε τὸν θάνατόν του. Προσεκάλεσε λοιπὸν ὅλους. Τοὺς ἀπεχαιρέτησε καὶ τοὺς εἶπε :

«Νὰ εἰσθε πάντοτε ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Θεόν. Νὰ φοβῆσθε Αὐτὸν καὶ νὰ κάμνετε τὰς ἐντολάς Του. Πιστεύετε πάντοτε εἰς Αὐτόν, διὰ νὰ εἶνε ἡ χάρις Του πάντοτε μαζί σας.

Μὴ λησμονῆτε πόσας εὐεργεσίας ἔκαμεν εἰς σᾶς. Σᾶς ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, σᾶς ἔδωκε ἄρτον, κρέας καὶ ὕδωρ. Σᾶς ἔδωκε τὸν νόμον Του καὶ σᾶς φέρει εἰς εὐτυχισμένην χώραν.

Μὴν ἀφήνετε τὸν Θεὸν ποτέ, διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀφήσῃ καὶ Αὐτὸς καὶ διὰ νὰ σᾶς κάμῃ ἔθνος μακάριον καὶ εὐτυχισμένον».

Οἱ Ἑβραῖοι ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ ἀκούουν πάντοτε τὸν Θεόν. Ὁ Μωϋσῆς διώρισε τότε ἀρχηγὸν τὸν Ἰησοῦν, τὸν υἱὸν τοῦ Ναυῆ. Ἀνέβηκεν ἔπειτα εἰς ἕν βουνόν, εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τὴν Χαναάν, προσευχήθηκε καὶ ἀπέθανεν. Οἱ Ἑβραῖοι ἐθρήνησαν τὸν θάνατόν του πολλὰς ἡμέρας.

Ὁ Μωϋσῆς ὠνομάσθηκε **Θεόπιτρος** διότι εἶδε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. **Προφήτης** διότι προεἶπε τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἑβραίων. **Νομοθέτης** διότι ἔδωκε νόμους. **Μέγας** διότι ἐκυβέρνησεν ἐπὶ 40 χρόνια εἰς τὴν ἔρημον ἕνα δύσκολον λαόν.

Δίδαγμα: Τὰ μεγάλα ἔργα θέλουν πολὺν καιρόν.

Ὁ νέος ἀρχηγὸς τῶν Ἑβραίων Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

(Ἰησοῦς Ναυῆ, Κεφ. 6ον.)

Μὲ τὸν νέον τῶν ἀρχηγόν, τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ, οἱ Ἑβραῖοι ἐξακολούθησαν τὸν δρόμον τῶν. Ἐφθασαν πρὸς τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην. Τὸν ἐπέρασαν μὲ

τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμβῆκαν πλέον εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Χαναάν.

Εἰς τὴν Χαναάν κατοικοῦσαν τότε εἰδωλολάτραι διὰ τὴν παρουσίαν οἱ Ἑβραῖοι ἔπρεπε νὰ κυριεύσουν πολλὰς πόλεις ποὺ εἶχον δυνατὰ φρούρια. Μία πολὺ δυνατὴ πόλις ἦτο καὶ ἡ Ἱεριχώ. Οἱ Ἑβραῖοι περιέφερον τότε γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης καὶ παρεκάλεσαν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν ἐκείνην.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐκυρίευσαν καὶ ἄλλας πόλεις ποὺ ἀντιστάθησαν. Ἔτσι κατέλαβον ὅλην τὴν Χαναάν. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ ἀρχηγός των, τὴν ἐμοίρασεν εἰς δώδεκα μέρη καὶ ἔδωκεν ἀπὸ ἓν εἰς καθεμίαν ἀπὸ τὰς δώδεκα φυλὰς τῶν Ἑβραίων.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ποτὲ δὲν φοβεῖται κανεὶς ὅταν ἔχη βοηθὸν τὸν Θεόν.

Ε Ρ Ω Τ Η Σ Ε Ι Σ

Διατί ἀνησώθησαν οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ ἐπληθύνοντο οἱ Ἰσραηλῖται;— Τί διέταξεν ὁ Φαραὼ διὰ νὰ μὴ πληθύνοντα οἱ Ἰσραηλῖται;— Τί σημαίνει Φαραὼ;— Πῶς ἀνετρόφη εἰς τὰ παλάτια ὁ Μωϋσῆς;— Διατί ἔφρωγεν ἀπὸ τὰ παλάτια καὶ ποῦ ἐπῆγεν;— Τί ἤκουσεν ὁ Μωϋσῆς νὰ λέγῃ ἡ φωνὴ πλησίων τῆς βατομορέας;— Τί ἀπήντησεν ὁ Μωϋσῆς;— Τί ἔκαμε κατόπιν;— Τί σημαίνει πληγὴ;— Ποία ἦτο ἡ μεγαλύτερα;— Ποίαν ἡμέραν οἱ Ἰσραηλῖται ὠνόμαζον Πάσχα;— Τί ἔγινεν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν;— Τί ἦτο τὸ μάννα;— Ποῦ ἐλήφην ὁ Μωϋσῆς τὰς 10 ἐντολάς;— Ποία εἶνε ἡ πέμπτη ἐντολὴ καὶ τί διδάσκει;— Ποίαν ἐντολὴν παρέβησαν οἱ Ἑβραῖοι ὅταν ἔκαμαν τὸ χρυσὸ μοσχάρι;— Τί εἶνε Κιβωτός τῆς Διαθήκης;— Ποῦ ἐτοποθετήθηγεν;— Τί ὑπενθύμισεν εἰς τοὺς Ἰσραηλῖτας ὁ Μωϋσῆς ὅταν ἐπλησίαζε ν' ἀποθάνη;— Ποῖον διώρισεν ὁ Μωϋσῆς ἀρχηγόν;— Ἐπῆγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν Χαναάν;— Εἰς πόσα μέρη ἐμοίρασεν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τὴν Χαναάν;

Δ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ — ΚΡΙΤΑΙ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

Α' — Κριταί

ΟΙ Έβραίοι ήρχισαν κάποτε νά ξεχνοῦν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἐκαμμον σχέσεις μὲ εἰδωλολάτρας. Ἐπροσκυνοῦσαν τὰ εἰδωλα.

Ὁ Θεὸς διὰ νὰ τοὺς κάμη νὰ μετανοήσουν ἄφηνε νὰ ἔρχωνται ἐναντίον των ξένοι λαοί, νὰ τοὺς βασανίζουν καὶ νὰ τοὺς σκλαθώνουν. Οἱ Έβραίοι μετανοοῦσαν τότε. Ἐζητοῦσαν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄνδρας εὐσεβεῖς καὶ δυνατοὺς. Αὐτοὶ τοὺς ἐλευθέρωνον ἀπὸ τοὺς ξένους κατακτητάς.

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ οἱ εὐσεβεῖς ἦσαν καὶ σὰν δικασταί· αὐτοὶ ἐκυβερνοῦσαν τοὺς Έβραίους. Τοὺς ἐπρόσεχον νὰ φυλάττουν τοὺς Νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ ἐτιμωροῦσαν ἐκείνους ποὺ δὲν τοὺς ἐφύλαττον. Ἦσαν ἀρχηγοὶ τῶν Έβραίων ὄχι μόνον κατὰ τοὺς πολέμους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης. Ἐλέγοντο Κριταί. Γνωστότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν ὁ Γεδεὼν, ὁ Σαμφών, ὁ Ἰεφθάε, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουήλ.

Ὁ πρῶτος κριτῆς Γεδεὼν

Πρῶτος Κριτῆς τῶν Έβραίων ἦτο ὁ Γεδεὼν. Αὐτὸς ἀνέλαθε νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας Μαδιαμίτας ποὺ τοὺς ἐβασάνιζον πολύ.

Ὁ Γεδεὼν ἀφοῦ ἐπῆρε κάποτε μαζὺ του δεκατρεῖς ἄνδρας ἦλθε μιὰν νύκτα καὶ ἐκρήμνισε τὸ θυ-

Ὁ Γεδεὼν καταστρέφει τὸν στρατὸν τῶν Μαδιαμιτῶν.

σιαστήριον τοῦ Βάαλ. Ὁ Βάαλ ἦτο ψεύτικος Θεὸς τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἄμα τὸ ἔμαθον τὴν ἄλλην ἡμέραν οἱ Μαδιαμίται, ἐζήτησαν νὰ σκοτώσουν τὸν Γεδεὼν.

Ἄλλ' ὁ Γεδεὼν ἐτοίμασεν ἄρκετὸν στρατόν. Ἐξεδίωξε τοὺς Μαδιαμίτας καὶ κατέστρεψε τὸν στρατόν

των. Ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι ἐσώθηκαν ἀπὸ τὴν σκλαβιὰν τῶν Μαδιαμιτῶν καὶ ἐπὶ ἄρκετὰ χρόνια ἔμειναν ἡσυχοὶ πλέον.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ αὐτοθυσία ἐνὸς ἀνθρώπου σώζει πολλούς.

Σαμψὼν καὶ Φιλισταῖοι

(Κριταὶ Κεφ. 16ον.)

Οἱ Ἑβραῖοι ἤρχισαν πάλιν νὰ ξεχνοῦν τὸν Θεόν. Καὶ δι' αὐτὸ τοὺς ὑπεδούλωσαν ἄλλοι χειρότεροι ἐχθροί, οἱ Φιλισταῖοι. Καὶ ὑπέφερον πολὺ οἱ Ἑβραῖοι. Ἔμειναν ὑπόδουλοι 40 χρόνια. Ἐπειδὴ ὁμως μετενόησαν, ὁ Θεὸς τοὺς ἐλυπήθηκε. Τοὺς ἔστειλεν ὡς Κ ρ ι τ ῆ ν τ ὸ ν Σ α μ ψ ὶ ν.

Ὁ Θεὸς εἶχε δώσει εἰς τὸν Σαμψὼν μεγάλην δύναμιν. Οἱ εἰδωλολάτραι Φιλισταῖοι τὸν ἐφοβοῦντο. Ἐζητοῦσαν νὰ τὸν πιάσουν. Ἐνῶ κάποτε ἐκοιμᾶτο εἰς ἓνα σπήλαιον ἐπῆγαν σιγά-σιγά καὶ τὸν ἐπίασαν. Τὸν ἔδεσαν μὲ σχοινὶ καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ Σαμψὼν ὁμως ἔκοψε τὸ σχοινὶ καὶ τοὺς κατεδίωξεν.

Οἱ Φιλισταῖοι ἔβαλαν τότε μίαν γυναῖκα, Φιλισταῖαν, πού ἐγνωρίζετο μὲ τὸν Σαμψὼν, νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ μὲ δόλον. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἐλέγετο Δαλιδά. Κατάρθωσε νὰ μάθῃ ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Σαμψὼν ἦτο στὰ μαλλιά του. Τὴν νύκτα ποῦ ἐκοιμᾶτο τοῦ τὰ ἔκοψε. Ὁ Σαμψὼν ἔχασε τὴν δύναμίν του. Οἱ Φιλισταῖοι τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Κάποτε διεσκέδαζον πολλοὶ Φιλισταῖοι εἰς ἓν μεγάλο δημόσιον κτίριον. Ἐφερον καὶ τὸν Σαμψὼν. Τὸν

ἔδρασαν ἀνάμεσα εἰς δύο στύλους διὰ νὰ τὸν ἐμπαί-
ζουν. Ὁ Σαμφὼν ἀγκάλιασε τοὺς δύο στύλους καὶ
εἶπεν:—« Ἄ ς ἀ π ο θ ἄ ν ω κ α ἰ ἔ γ ῶ μ ἔ
τ ο ὺ ς ἄ λ λ ο φ ὄ λ ο υ ς. » Ἐπίασε κατόπιν τοὺς
δύο στύλους καὶ κατεκρήμνισε ὄλο τὸ κτίρον τὸ
ὁποῖον κατεπλάκωσε καὶ αὐτὸν καὶ πολλοὺς Φιλισταί-
ους.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἐμπιστεύεται ὅπου τύχει.

Ὁ Ἰεφθάε

(Κριταὶ Κεφ. 11ον.)

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σαμφὼν οἱ Ἑβραῖοι ἤρχι-
σαν καὶ πάλιν νὰ ξεχνοῦν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἐλά-
τρευον ἄλλους θεοὺς· εἶχον γίνεαι εἰδωλολάτραι· ἐζοῦ-
σαν βίον κακόν. Καὶ πρὸς τιμωρίαν τῶν ὑπεδουλώ-
θησαν ἐπὶ δέκα ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ ἓνα λαὸν ποὺ ἐλέ-
γοντο Ἀμμωνῖται.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐνόησαν τὴν ἁμαρτίαν τῶν. Μετενό-
ησαν καὶ κατέστρεψαν τὰ εἰδωλα. Καὶ ὁ Θεὸς ποὺ
ἀκούει πάντοτε ἐκείνους ποὺ μετανοοῦν μὲ τὴν καρ-
διάν τῶν, τοὺς ἔδωκεν ὡς Κριτὴν τὸν Ἰεφθάε.

Μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἰεφθάε, οἱ Ἑβραῖοι ἐπετέθησαν
κατὰ τῶν Ἀμμωνιτῶν ποὺ τοὺς ἐβασάνιζον. Ὁ Ἰε-
φθάε ἦτο ἀρχηγὸς καλός· προτοῦ ἀρχίσῃ τὴν μάχην
προσευχήθη καὶ ὅταν ἐτελείωσεν ἡ μάχη πάλιν
προσευχήθηκεν. Ἐδειξε μεγάλην αὐτοθυσίαν.

Ὁ Ἰεφθάε ἀγαποῦσε πολὺ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς
συmpατριώτας του. Ἐκαμὲν ὅτι ἠμποροῦσε διὰ νὰ

Ὁ Ἰερθᾶε ἐτοιμάζεται διὰ τὴν μάχην.

τοὺς βοηθήσῃ ἂν καὶ αὐτοὶ εἰς τὰς ἀρχὰς δὲν τὸν ἤκουον.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Νὰ ζητῶμεν πάντοτε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

— 60 —

Τι ἔπαθεν ὁ Ἡλὶ πού δὲν ἐτιμωροῦσε τὰ παιδιὰ του

Οἱ πατέρες τιμωροῦν τὰ παιδιὰ των ὅταν δὲν κάμνουν καλὰ πράγματα. Καὶ τὰ τιμωροῦν διὰ νὰ γίνουν καλὰ παιδιὰ.

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον κάποτε Κριτὴν τὸν Ἡλὶ. Ἦτο πολὺ εὐσεβὴς ὁ Ἡλὶ. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καλὰ παιδιὰ. Τὰ ἐλυπεῖτο. Δὲν τὰ ἐτιμωροῦσε. Καὶ δι' αὐτὸ ἐγιναν ἀσεβῆ καὶ κακά. Οὔτε ἤκουον οὔτε ἐσέβοντο τὸν πατέρα των. Πολλὰς φορὰς ἔκαμνον ἀταξίας. Ἐνοχλοῦσαν τὸν κόσμον.

Ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἡλὶ διὰ τὴν ἀπροσεξίαν του αὐτῆν. Διότι κάθε πατέρας εἶνε ὑπεύθυνος εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν του. Εἰς μίαν λοιπὸν μάχην πού ἔκαμνον οἱ Ἑβραῖοι μὲ τοὺς Φιλισταίους, οἱ Ἑβραῖοι ἐνίκηθησαν. Ἐφονεύθησαν καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἡλὶ, ὁ Ὀφνὶ καὶ ὁ Φινεές. Ἐπίσης ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης, τὸ ἱερώτερον πρᾶγμα τῶν Ἑβραίων, πού περιεῖχε τὰς 10 ἐντολάς, ἔπεσεν εἰς τὰ χέρια τῶν Φιλισταίων.

Ὁ Ἡλὶ, μόλις ἔμαθε τὸ διπλὸν αὐτὸ κακόν, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ κάθισμα πού ἐκάθητο ἀναίσθητος. Ἀπέθανεν ἀμέσως.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Τὸ πρῶτον καθῆκον τῶν γονέων εἶνε ἡ καλὴ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν των.

Ὁ Σαμουὴλ

(Βασιλ. Α' Κεφ. 12ον.)

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡλὶ, Κριτὴς τῶν Ἑβραίων ἐγινε ὁ Σαμουὴλ, τὸν ὁποῖον εἶχε μορφώσει ὁ Ἡλὶ.

Ὁ Σαμουὴλ ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὰ θεῖα πράγματα νύκτα καὶ ἡμέραν. Καὶ ὁ Θεὸς προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ ἐγένετο Κριτὴς τῶν Ἑβραίων. Καὶ ὅταν ἐγένετο Κριτὴς, δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ εἰς τὸν λαὸν νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἤκουον μὲ προσοχὴν. Τοὺς συνιστοῦσε νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως εἰς τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν καὶ αὐτοὶ μετανοοῦσαν καὶ ἐζοῦσαν βίον καλύτερον.

Ὁ Σαμουὴλ ἐκυβερνοῦσε τοὺς Ἑβραίους εἴκοσι χρόνια. Ὄταν ἐγήρασε, διώρισε Κριτὰς τοὺς δύο υἱοὺς του. Αὐτοὶ ὅμως ἦσαν ἄδικοι καὶ ὁ λαὸς δὲν τοὺς ἀγαποῦσε. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι ἔθλεπον ὅτι οἱ γειτονικοὶ λαοὶ ἐκυβερνῶντο ἀπὸ βασιλεῖς, ἐζήτησαν καὶ αὐτοὶ βασιλέα. Ὁ Σαμουὴλ εἰς τὰς ἀρχάς δὲν ἤθελεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμεναν, ἐξέλεξε βασιλέα τὸν Σαούλ.

Ὁ πολυπαθὴς καὶ ὑπομονητικὸς Ἰώβ (Ἰώβ Κεφ. 1ον.)

Εἰς μίαν χώραν τῆς Ἀνατολῆς ἐζοῦσεν ἓνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Ἰώβ. Ἦτο πιὸ εὐτυχὴς ἀπὸ ὅλους. Ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε δώσει ἑπτὰ καλοὺς υἱοὺς καὶ ἑπτὰ καλὰ κορίτσια, μεγάλην περιουσίαν καὶ πολλὰ ποίμνια.

Ἦρχισαν ὅμως νὰ εὐρίσκουν τὸν Ἰώβ πολλὰ δυστυχήματα. Λησταὶ ἐσκότωσαν τοὺς ὑπηρέτας του, ἤρπασαν τὰ ποίμνιά του καὶ μιὰ ἡμέρα ἐνῶ ὅλα τὰ παιδιὰ του ἦσαν κάπου μαζύ, δυνατὸς σεισμὸς ἐκρή-

μνισε τὴν οἰκίαν καὶ τὰ κατεπλάκωσεν ὄλα. Ὁ Ἰώθ ἤκουε τὰ δυστυχήματα αὐτὰ χωρὶς νὰ γογγύζη. Ὅταν ἤκουσε καὶ τὸν θάνατον τῶν παιδιῶν του εἶπεν: « Ὁ Κύριος τὰ ἔδωκεν, ὁ Κύριος τὰ ἐπῆρεν. Ἄς εἶναι τὸ ὄνομά Του εὐλογημένον. »

Ὁ Ἰώθ ἔβγαλε καὶ μιὰν φοβερὰν κολλητικὴν πληγὴν εἰς ὄλον τὸ σῶμά του. Καὶ κατήντησε νὰ ζῆ ἕξω ἀπὸ τὴν πόλιν, χωριστά. Δὲν ἔπαυεν ὅμως νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν. Κάποτε ἡ σύζυγός του εἶπεν ὅτι ἀπορεῖ πῶς ἐνῶ ὑποφέρει τόσα θάσανα, ἐλπίζει ἀκόμη εἰς τὸν Θεόν. Ὁ Ἰώθ τὴν ἐμάλωσε. Εἶπε: « Ὡς μιὰ τῶν ἀνοήτων γυναικῶν ἐλάλησες: ἔάν τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ δὲν θὰ τὰ ὑποφέρωμεν; »

Ἄλλοτε πάλιν τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰώθ ἦλθον διὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὅταν τὸν εἶδον δὲν τὸν ἐγνώρισαν. Καὶ ἀπὸ τὴν λύπην των δὲν ἤξευραν πῶς νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὁ Ἰώθ συνεκινήθηκεν ὥστε ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ὥρας ὠμίλησε μὲ παράπονον. Οἱ φίλοι ὅμως ἀντὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν τοῦ ἔλεγον ὅτι διὰ νὰ τὸν τιμωρῇ ὁ Θεὸς τόσον, θὰ εἰπῇ ὅτι ἔκαμε μεγάλας ἀμαρτίας.

Ὁ Ἰώθ, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἠμάρτησεν, ἤρχισε τότε νὰ παραπονητῆται ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἐμάλωσε τὸν Ἰώθ καὶ τοὺς 3 φίλους του διότι ἠθέλησαν νὰ συζητήσουν τὰς πράξεις Του. Τοὺς εἶπεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ δέχωνται χωρὶς παρά-

πονον ὅ,τι στέλλει ὁ Θεός, εἴτε καλόν, εἴτε κακόν· δι-
ότι ὅ,τι στέλλει ὁ Θεός τὸ στέλλει διὰ τὸ καλόν τοῦ
ἀνθρώπου.

Ὁ Ἰώθ ἀμέσως ἐζήτησε συγγνώμην· ὁ Θεός τὸν
ἐσυγχώρησε καὶ τοῦ ἔδωκε περισσότερα ἀγαθὰ· ἔγι-
νε πάλιν ὑγιής καὶ ἀπέκτησε καὶ υἱοὺς καὶ θυγατέ-
ρας. Ὁ Ἰώθ ἀπέθανε πολὺ γέρον, εὐτυχισμένος μέ-
σα εἰς εὐτυχισμένην οἰκογένειαν.

Δίδογμα :
Ἡ ὑπομονὴ πάντοτε νικᾷ.

Ἡ καλὴ Ρούθ

(Ρούθ, Κεφ. 2ον.)

Κάποτε εἶχε γίνει μεγάλη πείνα εἰς τὴν Χαναάν.
Οἱ Ἰσραηλίται δὲν εὗρισκον τροφὰς εἰς τὴν χώραν
των καὶ πολλοὶ κατέφευγον εἰς ξένους τόπους διὰ νὰ
ζήσουν.

Κάποιος ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ Ἰσραηλίτης, ὁ Ἐλιμέ-
λεχ, ἐπῆρε τὴν σύζυγόν του τὴν Νωεμὶν καὶ τοὺς δύο
υἱοὺς του καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν χώραν Μωάβ. Μετ' ὀλί-
γον καιρὸν ἀπέθανεν ὁ Ἐλιμέλεχ. Οἱ δύο υἱοὶ του
ἐνυμφεύθησαν κορίτσια ἀπὸ τὴν Μωάβ, ὁ ἕνας τὴν
Ὀρφά καὶ ὁ ἄλλος τὴν Ρούθ. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα χρό-
νια ἀπέθανον καὶ οἱ δύο υἱοὶ· ἔμεινεν ἡ Νωεμὶν μετὰ τὰς
δύο νύμφας της.

Ὅταν ἡ πείνα εἰς τὴν Χαναάν ἔπαυσεν ἡ Νωεμὶν
ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα της τὴν Βη-
θλεέμ. Τότε ἐκάλεσε τὰς δύο χήρας νύμφας της καὶ
τὰς εἶπε νὰ μείνουν εἰς τὴν πατρίδα των Μωάβ, διό-
τι αὐτὴ θὰ ἐγυρνοῦσε εἰς τὴν πατρίδα της.

Ἡ zalή Ρουθ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἐλμέεο.

Ἡ Ὀρφα ἐδέχθηκεν. Ἡ Ρουθ ὅμως εἶχε τόσην ἀγάπην πρὸς τὴν πενθεράν της ὥστε μὲ κανένα τρόπον δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ. Τῆς εἶπε:—

« Ὅπου θὰ ὑπάγῃς σὺ θὰ ὑπάγω καὶ ἐγώ. Ὁ λαὸς σου θὰ εἶνε

λαός μου. «Όταν ἀποθάνῃς σὺ θὰ ἀποθάνω καὶ ἐγώ. Μόνον ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ.» Καὶ ἀνεχώρησαν μαζὺ καὶ ἦλθον εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Δίδαγμα :

Πάντοτε κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ ἔχει καλοὺς τρόπους.

Ἡ Ἑβραία ἡρωΐς Ἐσθήρ

(Ἐσθήρ, Κεφ. 4ον.)

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς Ξέρξης εἶχε καταλάβει τὴν Χαανάν, ἀφῆκεν ἀντιπρόσωπόν του ἐκεῖ τὸν Ἀμάν. Ἄυτὸς ἦτο πολὺ σκληρός. Ἐβασάνιζε τοὺς Ἑβραίους. Ἥμπόρεσε μάλιστα, μὲ δῶρα πολλὰ, νὰ πείσῃ τὸν βασιλέα νὰ τοῦ δώσῃ ἐπιστολὴν νὰ κακοποιήσῃ τοὺς Ἑβραίους καὶ νὰ πάρῃ τὰς περιουσίας των.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν Περσίαν εὕρισκετο, κοντὰ εἰς τὸν γέροντα ἐξάδελφόν της, Μαρδοχαῖον, μιὰ Ἑβραιοπούλα, ὀρφανὴ κόρη. Ἐλέγετο Ἐσθήρ. Ἦτο πολὺ ἕξυπνη ἢ Ἐσθήρ καὶ ὠραία. Λέγουν ὅτι ἔγινε σύζυγος τοῦ βασιλέως.

Ἀπέκτησε μεγάλην δύναμιν ἢ Ἐσθήρ. Καὶ ὄλην τὴν δυνάμιν της τὴν μετεχειρίσθηκε διὰ νὰ ὠφελήσῃ τοὺς συμπατριώτας της. Κατῶρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἔθνος της ἀπὸ τὸν σκληρὸν Ἀμάν. Ἐπέτυχε νὰ τιμωρηθῇ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐχάρησαν παρὰ πολὺ. Ἐώρτασαν τὴν ἀπελευθερώσιν των μὲ πανηγύρια καὶ μὲ ἐορτὰς

(Πουρείμ). Καὶ ἐτίμησαν πολὺ τὴν ἡρώϊδα Ἐσθήρ, διότι ἠμπόρεσε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν τυραννίαν.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Πρέπει νὰ ἐνδιαφερώμεθα διὰ τὴν πατρίδα μας, ἀκόμη καὶ ἂν εἴμεθα μακρὰν.

Ἡ γενναιότης μιᾶς κυρίας

(Ἰουδίθ, Κεφ. 3ον.)

Κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως Ναβουχοδονόσωρ, ὁ στρατηγός του Ὀλοφέρνης ἐπήγαινε νὰ καταλάβῃ κάποιον μέρος τῆς Χαναάν. Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν πολὺ στενοχωρημένοι. Δὲν ἤξευρον πῶς νὰ σωθοῦν. Εἶχον ἀπελπισθῆ.

Εἰς τὸ χωριὸ αὐτὸ τῆς Χαναάν ἐζοῦσε μιὰ νεαρὰ κυρία. Ἦτο χήρα. Ἐλέγετο Ἰουδίθ. Ἦτο πολὺ ἔξυπνη, ὠραία καὶ τολμηρά. Ἀγαποῦσε τὴν πατρίδα της παρὰ πολὺ. Δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ βλέπῃ τοὺς πατριώτας της νὰ ὑποφέρουν. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ μιὰν πολὺ δύσκολον πράξιν.

Χωρὶς νὰ εἰπῆ εἰς κανένα τίποτε, ἦλθε μὲ τρόπον εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κατασκηνώσει ὁ στρατός. Εἶπεν ὅτι εἶχε νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν στρατηγὸν πολὺ σπουδαῖα στρατιωτικὰ μυστικά. Κάποιος τὴν ἔφερεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ὀλοφέρνου.

Ὁ Ὀλοφέρνης τὴν ἐδέχθηκε καλά. Ἐχάρηκε πολὺ. Περιποιήθηκε μάλιστα τὴν Ἰουδίθ. Ὅταν αὐτὴ ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἐπῆγε μὲ τρόπον εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του σκηνὴν. Ὁ Ὀλοφέρνης εἶχε μεθύσει τὸ θράδου ἐκεῖνο. Ἐκοιμᾶτο θαθεία. Ἡ Ἰουδίθ ἐπῆρε τὸ ξίφος του καὶ τὸν ἐκτύπησε. Σιγὰ-σιγὰ

έβγῆκε καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσουν οἱ φρουροὶ στρατιῶται ἢ οἱ ἀξιωματικοί. Ὁ στρατὸς τοῦ Ὀλοφέρνηου τὴν ἄλλην ἡμέραν μόλις ἔμαθε τὸ τολμηρὸν ἔργον τῆς Ἰουδίθ, ἔχασε τὸ θάρρος του. Διεσκορπίσθηκε.

Ἡ Ἰουδίθ ἦλθεν εἰς τὸ χωριό της. Οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἐτίμησαν πολὺ διότι ἔσωσε δι' ἄρκετὰ χρόνια τὴν πατρίδα της. Ὅταν ἀπέθανε τὴν ἔθαψαν μὲ μεγάλας τιμὰς καὶ τὴν ἐπένησαν πολλὰς ἡμέρας.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Εἶνε κακὸν πρᾶγμα ἡ μέθη.

Ε Ρ Ω Τ Η Σ Ε Ι Σ

Τί σημαίνει Κριτής;—Διατί ἐστέλλοντο οἱ Κριταί;—Ποῖος ἦτο ὁ πρῶτος Κριτής τῶν Ἑβραίων;—Τί εἶδους γυναῖκα ἦτο ἡ Λαλιδά;—Τί εἶπεν ὁ Σαμψὼν ὅταν ἔρωτε τοὺς δύο στόλους;—Διατί ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τὸν Ἥλι;—Διατί οἱ γονεῖς πρέπει νὰ τιμωροῦν τὰ τέκνα των;—Τί παιδίον ἦτο ὁ Σαμουὴλ ὅταν ἦτο μικρός;—Ὁ Ἑλμέλεχ καὶ ἡ Νωεμὶν διατί ἔφυγον ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην;—Ποῦ ἐπῆγαν;—Τί εἶπεν ἡ Ρουθ εἰς τὴν πενθεράν της ὅταν αὐτὴ ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα της;—Τί εἶπεν ὁ Ἰώβ ὅταν ἤκουσε τὸν θάνατον τῶν τέκνων του;—Τί εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του ὅταν αὐτὴ παρεπονείτο διὰ τὰ παθήματά των;—Τί εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἰώβ καὶ τοὺς τρεῖς φίλους του;—Ποῖον ἦτο τὸ τέλος τοῦ Ἰώβ;—Τί γνωρίζετε περὶ τῆς Ἑσθήθ;—Τί γνωρίζετε περὶ τῆς Ἰουδίθ;

Ε΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ — ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΑΙ

Α΄ — Βασιλεῖς

ΣΑΟΥΛ

(Βασιλειῶν Α΄., Κεφ. 15ον.)

ΚΑΤ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ὁ Σαμουὴλ ἔκαμε θασιλέα τῶν Ἑβραίων τὸν Σαοὺλ. Ἦτο ὑψηλός, ὠραῖος καὶ δυνατός. Διεκρίνετο ἀπὸ ὅλους τοὺς συμπατριώτας του.

Εἰς τὰς ἀρχὰς ἐκυβερνοῦσε δίκαια. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐβοηθοῦσεν εἰς τὸ ἔργον του. Ἦρχισεν ὁμως κατόπιν νὰ παραθαίνη τὰς ἐντολάς Του. Κάποτε μάλιστα ἐθυσίασε πρὸς τὸν Θεόν. Αὐτὸ ἦτο μεγάλη ἀσέβεια. Διότι μόνον οἱ Ἱερεῖς εἶχον δικαίωμα νὰ ἐμθαίνουν εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ νὰ προσφέρουν θυσίας.

Εἰς τὸν Σαοὺλ εἶπον νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλὰ δὲν ἤκουεν. Ἀντὶ νὰ μετανοήσῃ ἔπεσεν εἰς μεγάλην μελαγχολίαν. Διὰ νὰ περνᾷ τὴν μελαγχολίαν του, ὁ Σαοὺλ, ἐπροσκαλοῦσε τὸν νεαρὸν Δαβὶδ ὁ ὁποῖος ἔπαιζεν ὠραίαν κιθάραν καὶ τὸν διεσκέδαζε.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Πρέπει πάντοτε νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Δαβὶδ καὶ ὁ Γολιάθ

(Βασιλ. Α΄, Κεφ. 17ον.)

Οἱ Φιλισταῖοι εἶχον κηρῦξει κάποτε πόλεμον κατὰ τῶν Ἑβραίων. Καὶ ἐνῶ οἱ 2 στρατοὶ ἦσαν ἔτοιμοι διὰ

Ὁ Σαοὺλ καλεῖται νὰ μετανοήσῃ.

τὴν μάχην, ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν γραμμὴν ἓνας μεγάλος ἄνδρας Φιλισταῖος, ὁ Γολιάθ, μὲ βαρεῖὰ ὄπλα. Ἐπλησίασε τοὺς Ἑβραίους καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν εἶπε:— Διαλέξατε ἓνα ἄνδρα νὰ πολεμήσῃ μαζί μου· καὶ ἀπὸ τὴν νίκην τοῦ ἐνὸς ἄς κριθῇ ἡ τύχη τοῦ πολέμου.

Κανεὶς δὲν ἐτόλμοῦσε νὰ παλαίσῃ μὲ ἓνα γίγαν-

τα σάν τόν Γολιάθ. Τότε παρουσιάζεται ὁ νέος καὶ μικρόσωμος Δαβίδ, ὁ ποιμὴν, διὰ νὰ μονομαχήσῃ μὲ τόν Γολιάθ. Καὶ δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰν σφενδόνην.

Μόλις τὸν εἶδεν ὁ Γολιάθ, ἐγέλασε καὶ εἶπε:—μὲ πέτρας ἦλθες νὰ παλαίσης; Ὁ Δαβίδ ἀπήντησεν ὅτι ὡς ὄπλον εἶχε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως δὲ τότε ἔρριψε μιὰν πέτραν μὲ τὴν σφενδόνην καὶ τὸν ἐπέτυχεν εἰς τὸ μέτωπον. Ὁ Γολιάθ ἔπεσε νεκρὸς καὶ οἱ Φιλισταῖοι μόλις ἔμαθον τὸν θάνατόν του ἔφυγον.

Ὁ Δαβίδ ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ δοξάζεται καὶ ὅταν ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐβγῆκαν ὄλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νὰ τὸν προαπαντήσουν. Τοῦ ἔκαμον μεγάλην ὑποδοχήν.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ὑπερηφάνους.

Ὁ Δαβίδ γίνεται βασιλεὺς

(Βασιλειῶν Β΄., Κεφ. 3ον.)

Ὁ Σαούλ ὁ βασιλεὺς ἐφθόνησε τὸν Δαβίδ διὰ τὴν ὠραίαν ὑποδοχήν πού τοῦ εἶχον κάμει οἱ Ἑβραῖοι. Καὶ ὁ Δαβίδ μόλις ἔμαθε τοὺς κακοὺς σκοποὺς τοῦ Σαούλ, ἔφυγεν εἰς τὰ βουνά.

Οἱ Φιλισταῖοι ἐκήρυξαν τότε πόλεμον ἐναντίον τοῦ Σαούλ καὶ τὸν ἐνίκησαν καὶ εἰς τὴν μάχην αὐτὴν ἐσκοτώθηκε καὶ ὁ Σαούλ μὲ τὰ δύο παιδιὰ τοῦ.

Βασιλεὺς ἔγινε τότε ὁ Δαβίδ. Ἦτο ὁ πιὸ ἐνδοξος βασιλεὺς. Ἐμεγάλωσε τὸ βασίλειον πολὺ μετέφερεν

ἐπίσης τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης καὶ τὴν ἐτοποθέτη-
σεν εἰς μιὰν σκηνὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὰ ὁποῖα ἔ-
καμε πρωτεύουσαν τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κράτους.

Ὁ Δαβὶδ ἦτο πολὺ εὐσεβής· ἔγραφε καὶ ὠραίους
ῥυθμούς· τοὺς ἔψαλλε μὲ τὴν λύραν του. Οἱ ὠραῖοι ἐ-
κεῖνοι ῥυθμοὶ λέγονται Ψ α λ μ ο ἰ τ ο Ὡ Δ α
β ἰ δ (ἢ Ψαλτήριον).

Ὁ Δαβὶδ ἔκαμε καὶ μιὰν μεγάλην ἀμαρτίαν. Ὁ
προφήτης Νάθαν τὸν ἐμάλωσεν. Ἀμέσως μετενόησε·
μὲ θερμὰ δάκρυα παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν συγ-
χωρήσῃ. Τότε ἔγραψε τὸν θαυμάσιον ψαλμὸν (τὸν
πεντηκοστὸν) ποὺ ἀρχίζει μὲ τὸ «ἐλέησόν με, ὁ Θε-
ός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου..... »

Δ ἰ δ α γ μ α :
Ἡ μετάνοια σώζει.

Τὶ ἔκαμεν ἓνας κακὸς υἱός,
ὁ Ἄβεσσαλώμ.

(Βασιλειῶν Β΄., Κεφ. 18ον.)

Ὁ Ἄβεσσαλώμ ἦτο υἱὸς τοῦ Δαβὶδ. Ὁ πατέρας του
τὸν ἀγαποῦσε πολὺ. Ἄλλ' αὐτὸς ἦτο φιλόδοξος καὶ
ὑπερήφανος. Ἐκήρυξε μάλιστα καὶ πόλεμον κατὰ
τοῦ Δαβὶδ· ἤθελε νὰ γίνῃ πρόωρα βασιλεὺς. Ὁ Δα-
βὶδ ὅταν ἔμαθεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔστειλε στρατὸν
ἐναντίον του· εἶπε νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν φέρουν
ἐμπρὸς του χωρὶς νὰ τὸν κακοποιήσουν.

Ὁ Ἄβεσσαλώμ ἐνίκηθη καὶ διὰ νὰ μὴ πιασθῇ ἔ-
φυγεν. Τὴν ὥραν ὁμως ποὺ ἔτρεχε, τὰ μακρὰ μαλ-

Ὁ Προφήτης Νάθαν μαλώνει τὸν Δαβίδ.

λιά του, πού ἐκυμάτιζαν εἰς τὸν ἀέρα, ἐμπερδεύθηκαν εἰς τὰ κλαδιὰ μιᾶς θαλανιδιᾶς. Ἐτρεξε τότε ὁ στρατηγὸς τοῦ πατρός του, ὁ Ἰαάβ, καὶ τὸν ἐσκότωσεν.

Ὅταν ὁ Δαβίδ ἔμαθε τὸν θάνατόν του ἐλυπήθη-

κε πολύ. Ἐκλείσθηκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου ἔκλαιε καὶ ἐφώναζεν:—«Υἱέ μου Ἀβεσαλώμ, εἴθε νὰ ἀπέθνησκα ἐγὼ ἀντὶ σοῦ.» Ὁ Δαβίδ ἦτο ἀπαρηγόρητος. Ὅσα κακὰ καὶ ἂν τοῦ εἶχε κάμει ὁ Ἀβεσαλώμ καὶ πάλιν τὸν ἀγαποῦσε. Διότι οἱ πατέρες πάντοτε ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ των καὶ θέλουν τὸ καλὸν των.

Ἄμα ὁ Δαβίδ αἰσθάνθηκε τὸ τέλος του, ἐφώνασε τὸν υἱὸν του Σολομῶντα· τὸν ἔκαμε βασιλέα ἐμπρὸς εἰς τὸν λαόν, καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀγαπητό μου παιδί, αἰσθάνομαι ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον θὰ ἀποθάνω. Πίστευε εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν· φύλαττε τὰς ἐντολάς Του· κυβέρνα τὸν λαὸν ὅπως ἀρέσει εἰς τὸν Θεόν.»

Δ ἰ δ α γ μ α :
Ἡ ἀμαρτία φέρει θάνατον.

Ὁ σοφὸς Σολομῶν

(Παραλ. Β΄., Κεφ. 7ον.)

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δαβίδ, βασιλεὺς ἐγένετο ὁ υἱὸς του ὁ Σολομῶν. Αὐτὸς ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν, ἀπὸ παιδὶ μικρὸ, ἐφαίνετο πῶς θὰ ἐγένετο μεγάλος. Ἀγαποῦσε τὰ γράμματα καὶ ἦτο πολὺ εὐσεβὴς καὶ ἡσυχος. Καὶ κάθε μικρὸ παιδί πού διαβάζει καὶ μανθάνει καλὰ τὰ μαθήματά του ὅταν εἶνε εἰς μικρὰν ἡλικίαν, ὅταν μεγαλώσῃ γίνεται καλὸς καὶ μεγάλος ἄνθρωπος. Πέρνει θέσεις καὶ ἐργασίας καλὰς. Γίνεται διάσημος.

Κάποτε ὁ Σολομῶν ἤκουσε μιὰν φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ: «Τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω; πλοῦτον, δόξαν, ἢ μακροβιότητα;» Ὁ Σο-

λομών ἀπήντησε: «Σ ο φ ί α ν», διὰ νὰ κυβερνῶ τὸν λαὸν μὲ δικαιοσύνην καὶ νὰ διακρίνω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν.

Ἡ φωνὴ τοῦ εἶπεν ὅτι σοφίαν μὲν θὰ τοῦ δώσῃ μεγάλην· θὰ τοῦ δώσῃ ὅμως καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ μακροζωΐαν ἐὰν φυλάσῃ τὰς ἐντολάς. Πραγματικὰ κανεὶς βασιλεὺς δὲν ἦτο ὅμοιος μὲ τὸν Σολομῶντα. Ἡ δόξα του, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ μὀρφωσίς του ἔγιναν γνωστὰ εἰς ὅλον τὸν τότε κόσμον.

Δ ί δ α γ μ α :

“Ἀς ζητῶμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν μόνον πνευματικὰ ἀγαθὰ.

Μία δικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Σολομῶντος

“Ὅλοι οἱ γείτονες βασιλεῖς ἐθαύμαζον τὸν Σολομῶντα. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἤρχοντο νὰ τοῦ ζητήσουν διαφόρους συμβουλὰς. Διὰ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος λέγουν τὸ ἑξῆς:

Δύο κυρίαί ἔμενον εἰς τὸ ἴδιο σπήτι καὶ ἡ καθεμία εἶχεν ἀπὸ ἓν μικρόν. Ἡ μία, ἐνῶ ἐκοιμᾶτο, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ μικρόν της καί, χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸ ἐπλάκωσε καὶ τὸ ἐσκοτώσε. Μόλις τὸ ἐνόησεν, ἐπῆγε σιγὰ-σιγὰ κοντὰ εἰς τὴν ἄλλην κυρίαν ποὺ ἐκοιμᾶτο ἀκόμη· ἐπῆρε τὸ ἰδικόν της τὸ μικρόν καὶ τῆς ἔβαλε κοντὰ της τὸ σκοτωμένον.

Τὸ πρωτὶ ἤρχισαν νὰ μαλώνουν αἱ δύο κυρίαί. Ἡ καθεμία ἐπέμενε ὅτι τὸ ζωντανὸν θρέφος ἦτο τὸ ἰδικόν της. Καὶ διὰ νὰ λύσουν τὴν διαφορὰν τῶν ἤλθον εἰς τὸν Σολομῶντα, διότι, τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, οἱ βασιλεῖς ἦσαν καὶ δικασταί.

Ὁ Σολομὼν εἶπεν εἰς ἓνα ἄνθρωπὸν του: «πάρε τὸ παιδί τὸ ζωντανὸν καὶ σχίσε το εἰς τὸ μέσον καὶ δὸς τὸ μισὸ εἰς τὴν μίαν καὶ τὸ ἄλλο μισὸ εἰς τὴν ἄλλην κυρίαν.» Ἡ μία τὸ ἐδέχθηκεν ἢ ἄλλη ὅμως ἔπεν εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ πειράξῃ τὸ παιδί. Διότι προτιμοῦσε νὰ ζῆ τὸ παιδί της, ἔστω καὶ ἂν θὰ τὸ εἶχεν ἢ ἄλλη γυναῖκα.

Ὁ Σολομὼν ἐνόησε τότε ποία ἦτο ἡ ἀληθινὴ μητέρα τοῦ ζωντανοῦ παιδιοῦ. Καὶ διέταξε νὰ τῆς δώσουν τὸ παιδί της, ἐνῶ ἢ ἄλλη ἐτιμωρήθηκε.

Δ ἰ δ α γ μ α :

“Ὅλα τὰ κρυπτὰ φανερώνονται.

Ναὸς τοῦ Σολομῶντος.—Θάνατος τοῦ Σολομῶντος.—Ροβοάμ καὶ Ἱεροβοάμ.

(Παραλ. Β΄., Κεφ. 10ον.)

Ὁ Σολομὼν εἶχε γίνει πλούσιος. Εἶχεν ἄφθονον χρυσόν. Ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ ἓνα μεγάλον ναὸν διὰ νὰ θάλῃ ἐκεῖ τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Ἔδωκε λοιπὸν διαταγὴν καὶ ἤρχισαν χιλιάδες ἄνθρωποι νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ 7 χρόνια. Μετεχειρίσθησαν τὰ καλλίτερα ὑλικά. Ἀφοῦ ἐστολίσθηκε λαμπρὰ ὁ ναός, καὶ οἱ τοῖχοι ἤστραπτον ἀπὸ χρυσόν καὶ ἀσημι, ἔγιναν τότε μὲ ἐπισημότητα τὰ ἐγκαίνιά του. Ὁ Σολομὼν ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ναὸν καὶ προσευχήθηκεν εἶπε: «Θεέ, διαφύλαξον τὸν οἶκον αὐτόν. Καὶ ὅταν ὁ λαός σου προσεύχεται εἰς αὐτὸν ἄκουέ τον.»

Ὁ Σολομὼν ἦτο πάντοτε δίκαιος καὶ εὐσεβής. Ἄλ-

Ἀρχίζουν νά κτίζουν τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος

λὰ ὅταν ἐγήρασεν, ἠμάρτησεν. Ἔγινε ἀσεβής, ἐλησμόνησε τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος μετενόησεν. Ἀπέθανε ἀφοῦ ἐβασίλευσε 40 χρόνια.

Μετὰ τὸν θάνατόν του βασιλεὺς ἔγινεν ὁ υἱός του, ὁ Ροβοάμ. Αὐτὸς ἐβασάνιζε τὸν λαόν, καὶ ἔβαλε καὶ

φόρους περισσότερους. Ὁ λαὸς ἐπανεστάτησεν ἐναντίον του. Αἱ 10 φυλαὶ ἀνεκήρυξαν βασιλέα των τὸν Ἱεροβοάμ. Ἔκαμον τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ (Ἰσραηλῖται) μὲ πρωτεύουσαν τὴν Σαμάρειαν. Εἰς τὸν Ροβοάμ ἔμειναν πισταὶ αἱ φυλαὶ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν, αἱ ὁποῖαι ἔκαμον τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα (Ἰουδαῖοι) καὶ διετήρησαν ὡς πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ.

Οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τότε πού ἐχωρίσθησαν εἰς δύο βασιλεία ἐφυγον καὶ ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε τιμωρίας καὶ τοὺς ὑπεδούλωνε.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Πάντοτε ὑποφέρει ἐκεῖνος πού ξεχνᾷ τὸν Θεόν.

Β'—Π ρ ο φ ῆ τ α ι

Οἱ Ἑβραῖοι ἐζοῦσαν εἰς ξένην γῆν. Ἦρχοντο διάφοροι ξένοι βασιλεῖς. Τοὺς ἔπερνον μαζύ τους ὡς αἰχμαλώτους. Ὑπέφερον πολλὰ θάσανα. Πολὺ συχνὰ ἐκάθηντο κοντὰ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τῆς Βαβυλῶνος καὶ ἔκλαιον. Ἐποθοῦσαν τὴν πατρίδα των καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἄλλ' ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ ὑποφέρουν. Διότι ἔβγαινον ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον.

Ὁ Θεὸς διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ μετανοήσουν τοὺς ἔστειλε μερικοὺς ἀγίους ἀνθρώπους πού ἐλέγοντο Π ρ ο φ ῆ τ α ι. Εἶχον τὸ χάρισμα νὰ προβλέπουν καὶ νὰ προλέγουν ἐκεῖνα πού ἐπρόκειτο νὰ γίνουν. Αὐτοὶ ὠδηγοῦσαν πάντοτε τοὺς Ἑβραῖους εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ὡς κήρυκες δημόσιοι τοὺς συνεβούλευ-

ον νά μετανοήσουν. Διότι, ἔλεγον, ἐάν δέν μετανοήσουν, ὁ Θεὸς θά τοὺς δώσει περισσότερα κακά. Θά τοὺς ὑποδουλώσῃ εἰς ἄλλους λαούς.

Μὲ θάρρος οἱ προφήται ἐμάλωνον καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς βασιλεῖς ὅσας φορές ἔκαμνον ἄδικα πράγματα. Οἱ βασιλεῖς ἐθύμωνον καὶ πολλές φορές τοὺς ἐβασάνιζον. Ὁ λαὸς ὅμως τοὺς ἐσέβετο καὶ τοὺς ἐκτιμοῦσε πολύ, διότι εἰς τὸν καιρὸν τῶν συμφορῶν τὸν παρηγοροῦσαν. Οἱ προφήται προεῖπον ὅτι θά ἔλθῃ ὁ Χριστὸς διὰ νά σώσῃ τὸν κόσμον. Δι' αὐτὸ λέγονται θεόπνευστοι.

Οἱ προφήται διαίροῦνται εἰς 4 Μεγάλους καὶ 12 Μικροὺς.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας

(Βασ. Β΄., Κεφ. 2ον.)

Ὅτε βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων ἦτο ὁ Ἀχάθ, ἐζοῦσε τότε καὶ ὁ Προφήτης Ἡλίας. Ἔμενεν εἰς τὰ ὄρη, καὶ κατέβαιναν εἰς τὰς πόλεις μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νά συμβουλευθῇ τὸν λαὸν νά μετανοήσουν, ἢ τότε πού ἐπρόκειτο νά βοηθήσῃ δυστυχισμένους.

Ὁ λαὸς ἐσέβετο πολύ τὸν Ἡλίαν. Ὁ βασιλεὺς τῶν ὅμως ὁ Ἀχάθ δέν ἐπίστευεν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ὁ Ἡλίας ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἐμάλωσε.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔπεσε μεγάλη πείνα. Ὁ Ἡλίας ἐπῆγαινε κάποτε εἰς τὴν πόλιν. Ἦτο κουρασμένος καὶ πεινασμένος. Εἰς τὸν δρόμον εἶδε μίαν κυρίαν νά μαζεύῃ ξύλα· τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς ἐζήτησε

νερό καὶ ψωμί. Ἡ κυρία ἀπήντησεν ὅτι δὲν εἶχε μαζύ της, ἀλλ' ὅτι εἰς τὸ σπίτι της εἶχεν ἀκόμη ὀλίγον καὶ ὅτι ἐὰν τελειώσῃ αὐτὸ δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ ἀποθάνῃ· ἐπροσκάλεσεν ὁμως τὸν Ἡλίαν νὰ ὑπάγῃ νὰ φάγουν ὅ,τι εἶχεν.

Ὁ Ἡλίας ἐξετίμησε πολὺ τὴν καλωσύνην της καὶ τῆς εἶπεν ὅτι ὅσον θὰ διαρκούσεν ἡ πείνα, ἀπὸ τὸ σπίτι της δὲν θὰ ἔλειπε τίποτε. Καὶ πραγματικῶς, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τίποτε δὲν εἶχε λείψει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καλῆς ἐκείνης κυρίας.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Προφήτου Ἡλία ἑορτάζεται εἰς τὰς 20 Ἰουλίου.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ὁ Θεὸς βραβεύει τὴν εὐσπλαγχίαν.

Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας

(Κεφ. 1ον.)

Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ἔζησεν εἰς ἐποχὴν πού οἱ Ἰσραηλίται εἶχον γίνεи πολὺ κακοί. Δι' αὐτὸ τοὺς ἐμάλωνε πάντοτε· τοὺς ἔλεγε νὰ μετανοήσουν.

Τοὺς ἔλεγεν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει μόνον προσευχὰς καὶ θυσίας καὶ ἑορτὰς καὶ νηστείας, ἀλλὰ θέλει ἔργα καλὰ, νὰ τρέφωμεν ἐκείνους πού πεινοῦν, νὰ ἐνδύωμεν τοὺς γυμνοὺς, νὰ παρηγορῶμεν τοὺς λυπημένους.

Ὁ Ἡσαΐας λέγεται Μεγαλοφωνότατος διὰ τὰ ὠραῖα καὶ ὑψηλὰ λόγια του. Ἡ προφητεία του εἶνε 66 κεφάλαια. Ὁ Ἡσαΐας προεἶπεν ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς νὰ σώσῃ τὸν κόσμον καὶ ὅτι θὰ μαρτυρήσῃ πρὸς χάριν μας.

Ὁ Ἡσαΐας ἔλεγε πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐφοβεῖτο κανένα, οὔτε ἐκολάκευε κανένα. Δι' αὐτὸ καὶ ἀπέθανε μαρτυρικὸν θάνατον· τὸν ἐφόνευσαν κατὰ διαταγὴν τοῦ κακοῦ βασιλέως Μανασῆ.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Νὰ μὴ φοβῆσθε νὰ λέγετε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Προφήτης Ἰερεμίας

(Ἰερεμίας, Κεφ. 7ον.)

Μεγάλος προφήτης ἦτο ὁ Ἰερεμίας. Ἐπὶ 40 χρόνια δὲν ἔπαυσε νὰ συμβουλεύῃ τὸν λαὸν νὰ μετανοήσῃ. Οἱ Ἰσραηλίται δὲν ἤκουαν. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμώρησε. Τοὺς ἔκαμε δούλους εἰς τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλωνῶνος.

Ὁ Ἰερεμίας ἐπροφήτευσεν ὅτι θὰ καταστραφῇ ἡ Ἱερουσαλήμ καὶ θὰ γίνουσι οἱ Ἰσραηλίται δούλοι εἰς τοὺς Βαβυλωνίους. Ὅταν κατεστράφηκεν ἡ Ἱερουσαλήμ, ὁ Ἰερεμίας ἐλυπήθηκε πολὺ. Ἐθρήνησε διὰ τὴν καταστροφὴν.

Τοὺς θρήνους τοῦ αὐτοῦ ἐγραψεν εἰς ἓν ὥραιον ποίημα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται: « Θ ρ ῆ ν ο ι τ ο ὺ Ἰ ε ρ ε μ ί ο υ ». Εἰς αὐτοὺς προλέγει καὶ τὸν ἔργον τοῦ Ἰησοῦ.

Δ ἰ δ α γ μ α : Ἡ δυστυχία τῆς πατρίδος μας εἶνε καὶ δυστυχία ἰδική μας.

Ὁ Δανιὴλ καὶ ἄλλα παιδιὰ εἰς τὸ Παλάτιον

Ὅταν Ναβουχοδονόσωρ ὁ βασιλεὺς κατέλαβε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔφερον ὅπισω εἰς τὴν Βαβυλωνά πολλ-

Ὁ Βασιλεὺς Ναβουχοδονόσω

λοὺς αἰχμαλώτους. Καὶ εἶπεν εἰς ἓνα ἐπιστάτην του :
« Πάρετε καὶ μερικὰ παιδιὰ τῆς Ἱερουσαλήμ. Διαλέ-
ξατε ἔξυπνα καὶ ὠραῖα παιδιὰ. Θὰ τὰ χρησιμοποιή-
σωμεν ἔπειτα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πατριωτῶν των
ποῦ ὑπεδουλώσαμεν. Τρέφετε τὰ παιδιὰ αὐτὰ μὲ κρέ-

ατα καὶ βασιλικά φαγητὰ ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια. "Ἐπει-
τα φέρατέ τα εἰς ἐμέ.»

Μαζὺ μὲ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦσαν καὶ τέσσαρες μι-
κροὶ φίλοι. Ὁ Ἄνανίας, ὁ Ἀζαρίας, ὁ Μισαήλ καὶ ὁ
Δανιήλ. Αὐτὸς εἶπεν εἰς τὸν ἐπιστάτην: «Παρακαλῶ,
μὴ μᾶς δίδετε κρέατα. Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς συνηθισμένα
εἰς βασιλικά φαγητὰ καὶ δὲν θὰ μᾶς ὠφελήσουν. Δί-
δετέ μας μόνον ψωμί, λαχανικά καὶ νερό· καὶ θὰ ἰδῆ-
τε πόσον εὐρωστοὶ καὶ ὑγιεῖς θὰ γίνωμεν.»

Ὁ ἐπιστάτης εἶπε: «Ἐὰν μάθη ὁ βασιλεὺς πῶς
δὲν τρέφεσθε μὲ πλούσια φαγητὰ θὰ μὲ τιμωρήσῃ,
διότι θέλει νὰ γίνετε εὐρωστοὶ καὶ ὠραῖοι.» Ἄλλ' ἐ-
δέχθηκεν ὁ ἐπιστάτης νὰ δοκιμάσῃ μερικὰς ἡμέρας.
Καὶ εἶδεν ὅτι τὰ τέσσαρα παιδιὰ ἐγίνοντο εὐρωστα
καὶ ὠραῖα μὲ τὴν ἀπλῆν, φυσικὴν, τροφήν.

Ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια τὰ παιδιὰ, ὅλα, ἐσπούδαζαν
καὶ ἐμάνθαναν πολλὰ πράγματα. Ὁ βασιλεὺς εὐρῆ-
κεν ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιὰ, τὰ τέσσαρα ἤξευραν πε-
ρισσότερα. Πιὸ πολυμαθὴς ἐφάνηκεν ὁ Δανιήλ. Ὁ
βασιλεὺς ἐχάρηκε πολὺ· ἔδωκεν εἰς τὰ τρία παιδιὰ
θέσεις καλὰς καὶ τὸν Δανιήλ τὸν ἔκαμεν ἄρχοντα τῆς
χώρας.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ ἀπλῆ τροφή εἶνε τὸ ἥμισυ τῆς ὑγείας.

Ὁ Προφήτης Δανιήλ

(Δανιήλ, Κεφ. 3ον.)

Κάποτε ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ ἔκαμε μίαν
χρυσὴν εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ του. Διέταξεν ὅλους νὰ τὴν

προσκυνήσουν. Αὐτὸ ὅμως ἦτο ἁμαρτία· δὲν τὸ ἐπι-
τρέπει ἢ δευτέρᾳ ἐντολή.

Δι' αὐτὸ ὁ προφήτης Δανιήλ, εἶπεν εἰς τοὺς τρεῖς
νέους τὸν Ἀνανίαν, τὸν Ἀζαρίαν καὶ τὸν Μισαήλ, νὰ
μὴ προσκυνήσουν τὸ εἶδωλον, δηλαδὴ τὴν εἰκόνα τοῦ
βασιλέως.

“Ὅταν ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς ὅτι ὁ Δανιήλ καὶ οἱ τρεῖς
νέοι δὲν προσκυνοῦν τὴν εἰκόνα του ἐθύμωσε. Διέτα-
ξε νὰ τοὺς ρίψουν εἰς μιᾶν φωτιάν μεγάλην. Ὁ Θε-
ὸς ὅμως τοὺς ἐφύλαξεν. Ἄν καὶ ἦσαν μέσα εἰς τὴν
φλόγα δὲν ἔπαθον τίποτε. Τοὺς εὗρήκαν νὰ προσεύ-
χωνται.

Ὁ βασιλεὺς ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ θαῦμα, διέταξε καὶ
τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φωτιάν. Καὶ τότε ἐπίστευσε
καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὸν Θεόν.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ὁ Θεὸς φυλάττει τοὺς εὐσεβεῖς.

Πῶς τιμωρεῖται ὁ φθόνος.—Ὁ Προ-
φήτης Δανιήλ εἰς τὸν λάκκον
τῶν λεόντων.

(Δανιήλ, Κεφ. βον.)

Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὁ βασιλεὺς,
τὸν θρόνον του ἔλαβε ὁ Βαλτάσαρ καὶ κατόπιν ὁ Δα-
ρεῖος. Αὐτὸς ἐσέβητο τὸν προφήτην Δανιήλ διότι ἦτο
ἐνάρετος. Οἱ ἐχθροὶ του ὅμως τὸν ἐφθόνησαν. Καὶ εἶ-
πον εἰς τὸν Βασιλέα νὰ τὸν ρίψῃ εἰς ἕνα λάκκον ὅπου
ἦσαν λεοντάρια διὰ νὰ τὸν κατασπαράξουν.

“Ὅταν ὁ προφήτης Δανιήλ ἐρρίφθηκε εἰς τὸν λάκ-
κον, ἐγονάτισε καὶ προσήχητο. Τότε τὰ λεοντάρια

ἔμειναν ἀκίνητα καὶ ὁ προφήτης Δανιὴλ ἐσώθηκε.
Τόσον μεγάλη εἶνε ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς.

Ὁ Δαρεῖος ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα διέταξε νὰ
βγάλουν ἀπὸ τὸν λάκκον τὸν προφήτην καὶ νὰ ρίψουν
εἰς αὐτὸν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ προφήτου τοὺς ὁποίους
ἀμέσως τὰ λεοντάρια ἐκακοποίησαν.

Δίδομα :

Ὁ φθόνος εἶνε τὸ χειρότερον πρᾶγμα.

Ὁ Ἰεζεκιήλ

Ὅταν ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὁ βασιλεὺς κατέλαβε
τὴν Χαναὰν ἐπῆρε πολλοὺς αἰχμαλώτους μαζὺ του.
Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ.

Ὁ Ἰεζεκιήλ ἦτο πολὺ μορφωμένος καὶ ὁ κόσμος
τὸν ἐσέβετο· ἐγεννήθηκεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἦτο
υἱὸς Ἰερέως. Ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὴν θρησκείαν
καὶ ἐμισοῦσε κάθε εἶδος κακίας. Ἐκήρυττε πάντοτε
καὶ ἐσυμβούλευε τὸν λαὸν ἐπὶ εἴκοσι δύο χρόνια.

Πῶς καὶ ποῦ ἀπέθανεν ὁ Ἰεζεκιήλ δὲν εἶνε γνω-
στόν· ἴσως νὰ ἀπέθανεν εἰς τὴν Βαγδάτην. Αἱ προφη-
τεῖαι τοῦ Ἰεζεκιήλ εὐρίσκονται εἰς ἰδιαίτερον βιβλί-
ον τὸ ὁποῖον λέγεται «Προφητεῖαι τοῦ Ἰεζεκιήλ».

Ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς

(Ἰωνᾶς, Κεφ. 2ον.)

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτο μιὰ μεγάλη πόλις. Ἐλέ-
γετο Νινευῖ. Οἱ κάτοικοί της εἶχον γίνει πολὺ κακοὶ
καὶ ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἰωνᾶν: «Πήγαινε εἰς τὴν
Νινευῖ, τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, καὶ κήρυξε εἰς τοὺς

άνθρώπους ἐκεῖ νά μετανοήσουν, διότι ἀλλοιῶς θά καταστραφοῦν».

Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως ἐμβῆκεν εἰς ἓν πλοῖον διὰ νά ὑπάγῃ εἰς ἄλλην πόλιν. Εἰς τὸ ταξεῖδι ἔπιασε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε νά ἀναποδογυρισθῆ.

Οἱ ἐπιβάται ἀπεφάσισαν νά θάλουν κλήρους μὲ τὰ ὀνόματά των καὶ νά τραθήξουν ἓνα ἀπὸ τοὺς κλήρους διὰ νά ἰδοῦν ἐξ αἰτίας ποίου ὁ Θεὸς ἔστειλε τὴν τρικυμίαν.

Ἐβγῆκε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωνᾶ, ὁ ὁποῖος ὡμολόγησεν ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ δι' αὐτὸ ἔγινε τρικυμία. Τὸν ἔρριψαν τότε εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμέσως ἡ τρικυμία κατέπαυσεν.

Τὸν ἐπῆρε τότε τὸν Ἰωνᾶν ἓνα μεγάλο ψάρι. Ἐπειτα ἀπὸ 3 ἡμέρας τὸν ἔβγαλεν εἰς τὴν ξηράν. Ἀμέσως ὁ Ἰωνᾶς ἐπῆγεν εἰς τὴν Νινευί, σύμφωνα μὲ τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ. Ἐκήρυξεν εἰς τοὺς κατοικοὺς τῆς μετόνοιαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Νινευί ἤκουσαν τὸν Ἰωνᾶν. Μετενόησαν καὶ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς κατέστρεψεν.

Ἐκτὸς τοῦ Ἰωνᾶ ἦσαν καὶ ἄλλοι μικροὶ προφῆται, ὁ Ζαχαρίας, Ὁσηέ, Ἀμώς, Μιχαίας, Μαλαχίας, Ἰωήλ. Ἀβδιού, Ναούμ, Ἀθακούμ, Σοφονίας καὶ Ἀγγαῖος.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ὁ καθένας χρειάζεται διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Μακκαβαῖοι

“Ὅπως ξεύρομεν, οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐλάτρευον τὸν ἕνα Θεόν. Κάποιος ὅμως βασιλεύς των ὁ Ἀντίοχος, προσπάθησε νὰ τοὺς κάμη ν’ ἀφήσουν τὴν θρησκείαν των καὶ τὸν Θεόν των. Ὁ Ἀντίοχος ἦτο εἰδωλολάτρης. Καὶ ἤθελε μὲ κάθε τρόπον νὰ κάμη καὶ τοὺς Ἑβραίους νὰ γίνουν εἰδωλολάτραι. Ἐκαυχήθηκε μάλιστα πολλὰς φορές ὅτι κατήγγησε τὴν θρησκείαν τῶν Ἑβραίων καὶ εἰσήγαγε τὴν θρησκείαν τῶν εἰδωλολατρῶν.

Ἐγινε τότε μέγας πόλεμος ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Ἀρχηγοὶ τῶν Ἑβραίων ἦσαν 7 ἀδελφοὶ ποὺ ἐλέγοντο «Μ α κ κ α θ α ἰ ο ι» (MACCABEES). Ἡ οἰκογένεια τῶν Μακκαβαίων ἦτο μιὰ ἀπὸ τὰς καλλιτέρας Ἑβραϊκὰς οἰκογενείας. Ἦσαν ὅλοι ὑπομονητικοὶ καὶ ἀνδρεῖοι.

Οἱ Μακκαβαῖοι προσπαθοῦσαν νὰ στερεώσουν τὴν Ἑβραϊκὴν Θρησκείαν τοῦ ἐνὸς Θεοῦ. Ἐνδιαφέροντο πολὺ διὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ ξένα ἔθιμα. Ἦθελον νὰ τοὺς κρατήσουν εἰς τὸν Ἑβραϊκὸν ἐθνισμόν καὶ εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν Θρησκείαν τῶν Πατέρων των.

Δι’ αὐτὸ ἀφῆκαν οἱ Μακκαβαῖοι πολὺ καλὴν φήμην. Ἐως σήμερον τὸ ὄνομά των ἀκούεται πολὺ καλά εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των ἐγράφηκαν καὶ τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ποὺ λέγονται Βιβλία Μακκαβαίων.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Καλλιτέρον ὄνομα καλόν, παρὰ πλοῦτος πολὺς.

Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἰς τὴν Παλαιστίνην *

Γνωρίζομεν ὅτι ἡ Παλαιστίνη ἦτο Ἑβραϊκὴ. Οἱ κάτοικοί της, σχεδὸν ὅλοι, ἦσαν Ἑβραῖοι. Ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ μείνουν ἐλεύθεροι. Ὀλίγον ἔπειτα ἀπὸ τὴν Περσικὴν κατοχὴν, τὴν Παλαιστίνην τὴν κατέλαβεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸ 333.

Ἑλληνικαὶ πόλεις μὲ ὀνόματα Ἑλληνικὰ ἤρχισαν νὰ κτίζονται ἐκεῖ. Ἕλληνες κατέλαβον τὰς ἀρχαίας πόλεις τῶν Φιλισταίων, Ἕλληνες κατώκησαν τὴν ἐπάνω πεδιάδα τοῦ Ἰορδάνου. Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ Ἑλληνικαὶ εἰκόνες ἐχαράσσοντο ἐπάνω εἰς τὰ τοπικὰ νομίσματα. Εἰς ὅλην τὴν Παλαιστίνην εἰσεχώρησαν Ἕλληνες. Ἐφερον μαζύ των τὴν γλῶσσάν των, τὰ ἔθιμά των, τὰς τελετάς των, τὰ παιγνίδια των.

Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς προσεῖλκυσε πολλοὺς Ἑβραίους καὶ μάλιστα τοὺς πλεον ἀνεπτυγμένους. Πολλοὶ Ἑβραῖοι ἄφηνον τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα τῶν προγόνων των καὶ ὠνόμαζον τοὺς ἑαυτοὺς των μὲ ὀνόματα Ἑλληνικά. Ἕλληνες διδάσκαλοι ἐδίδασκον Ἑλληνικὰς ἀσκήσεις εἰς ἑβραϊόπαιδας. Ἐπίσης τὰ ὀνόματα πολλῶν μουσικῶν ὀργάνων τὰ ὁποῖα ἐπαίζοντο ἦσαν Ἑλληνικά. Μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ὀνόματα εἰσεχώρησε καὶ μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας.

Δίδομα :

Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς μορφώνει ὅλον τὸν κόσμον.

* Περισσότερα βλέπετε εἰς τὴν ἡμετέραν ἔκδοσιν «Ἡθὴ καὶ Ἔθιμα Παλαιστίνης», γεφ. «Ἑλληνιστὴν Ἐπίδρασιν κλπ.», Σελ. 65.

Ἡ Παλαιστίνη καὶ οἱ Ρωμαῖοι

Ἐπειτα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τὴν Παλαιστίνην τὴν κατέλαβον οἱ Ρωμαῖοι. Εἶχον κατακτήσει ὄλον σχεδὸν τὸν κόσμον. Ἄλλ' ἦσαν ἄνθρωποι ὑπερήφανοι καὶ ἀγαποῦσαν καὶ τὴν δόξαν καὶ τὰς διασκεδάσεις· καὶ ὅταν κατέλαβον τὴν Παλαιστίνην ἔφερον μαζὺ τῶν καὶ τὰς κακίας τῶν καὶ τὰ ἔθιμά τῶν.

Αὐτοὶ ποὺ διοικοῦσαν τὴν Παλαιστίνην ἔκαμνον ὅ,τι ἤθελον. Οὔτε κὰν ἐρωτοῦσαν τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης. Ἐζοῦσαν βίον κακὸν καὶ ἔδιδον τὸ κακὸν παράδειγμα καὶ εἰς τὸν λαόν· διότι ὁ λαὸς κάμνει πάντοτε ἐκεῖνο ποὺ κάμνουν οἱ μεγαλύτεροί του. Μιὰ σύγχυσις ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς δὲν ἤκουε κανένα, οὔτε καὶ τοὺς προφῆτας του.

Οἱ Ἑβραῖοι ἤρχισαν νὰ πέρνουν ὅλας τὰς κακὰς συνηθείας τῶν Ρωμαίων· ἡ κακία εἶχε διαδοθῆ εἰς ὅλας τὰς Ἑβραϊκὰς οικογενεῖας, πλουσίας καὶ πτωχάς. Ἡ ἀδικία, ἡ κακία καὶ ὁ φθόνος εἶχον φέρει τοὺς Ἑβραίους εἰς ἓν σημεῖον ποὺ νὰ μὴ ξεύρουν τί λέγουν καὶ τί κάμνουν. Ὅλοι ἦσαν ἀπελπισμένοι· δὲν ἤξευραν ποιὸς θὰ ἤμποροῦσε νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Τί νομίζετε ὅτι ἔγινε τότε;

Ε Ρ Ω Τ Η Σ Ε Ι Σ

Πῶς ἐνεθερονοῶσε ὁ Σαοὺλ κατ' ἀρχὰς καὶ πῶς κατόπιν;—Τί ἐργασίαν εἶχε κατ' ἀρχὰς ὁ Δαβὶδ;—Τί εἶδους ἄνθρωπος ἦτο ὁ Γολιάθ;—Ποῖος ἦτο ὁ πῶ ἐνδοξος Ἰσραηλιτὴς βασιλεὺς;—Ποῦ γνωστὸν διβλίον ἔγραψεν ὁ Δαβὶδ;—Διατί ἐγράφηκεν ὁ λευτηροστός ψαλ-

μός;—Ποῖος ἦτο ὁ Ἄβεσαλώμ;—Ποῖον υἱὸς ἦτο ὁ Σολομών;—Ὅταν ἦτο μικρὸς ὁ Σολομών τί φωνὴν ἤκουσε;—Ἐπαναλάβετε τὴν δίκην τοῦ Σολομώντος διὰ τὰς δύο γυναῖκας.—Τί σημαίνει ἡ λέξις «Προφήτης»;—Ποῦ ἐξοῦσεν ὁ Προφήτης Ἡλίας;—Πότε κατέβαι-
 νεν εἰς τὰς πόλεις;—Τί ἀπύνησε μὰ καλὴ καρδία πρὸς τὸν Ἡλίαν; Πῶς ἐβραβεύθηζεν ἡ καλωσύνη της;—Τί καρδίως ἐπροφήτευσεν ὁ Ἡσαΐας;—Τί ἐπροφήτευσεν ὁ Ἱερειμίας;—Πῶς διέταξεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὁ βασιλεὺς νὰ τρέφονται τὰ ἀχμαλώτα παιδιὰ τῆς Ἱερουσαλήμ;—Τί ἐζήτησεν ὁ Δανιήλ;—Τί ἐδέχθηζε νὰ κάμῃ ὁ Ἐπιστάτης;—Εἶπέτε τὴν ἱστορίαν τῆς χρυσοῦς εικόνας τοῦ Ναβουχοδονόσορος.—Τί ἔκαμε τὸν Δανιήλ ὁ Δαρεῖος;—Τί ἔγινεν ἐκεῖ;—Τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Ἱεζεκιήλ;—Τί ἔγινεν ὅταν ἔπεσεν ὁ Ἰωνᾶς εἰς τὴν θάλασσαν;—Εἰς ποίαν πόλιν ἐπῆγεν ὁ Ἰωνᾶς;—Διατί;—Μετανόησαν οἱ γάτοικοι;—Πῶς ὠφελήθηζαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τοῦς Ἑλλήνας;

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως

1. Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα, Ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

2. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.—Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

3. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν Οὐρανῶν, — καὶ σαρωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

4. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.

5. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.

6. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

7. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κοῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

8. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

9. Εἰς μίαν Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. (†)

10. Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

11. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. (†)

12. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Προσευχὴ λεγομένη ἀπὸ τὰ παιδιὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ μαθήματος

Κύριε, ἔλθε εἰς βοήθειάν μας, δίδαξέ μας, δίδε μας δύναμιν διὰ νὰ μανθάνωμεν τὰ μαθήματά μας. Φώτιζε πάντοτε τὸν νοῦν μας διὰ νὰ εἴμεθα ἐπιμελείς καὶ ἥσυχοι, νὰ εὐχαριστοῦμεν τοὺς διδασκάλους καὶ νὰ προκόπτωμεν εἰς τὰ καλὰ ἔργα. Βοήθει μας καὶ τώρα καὶ ἄλλοτε νὰ ἐργαζώμεθα σύμφωνα μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἰς τὰ σχολεῖα μανθάνομεν. Διότι εἶσαι πάντοτε Ἁγίος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Προσευχὴ λεγομένη ὑπὸ τοῦ διδά- σκοντος εἰς τὴν παράδοσιν

Θεὲ τῶν φώτων καὶ τοῦ ἐλέους, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων τῆς Σῆς ἀγαθότητος. Σῶζε ἐν εἰρήνῃ τὸν Σ. ἐπίσκοπον ἡμῶν (), τὸν προστάτην τῆς ἀληθινῆς παιδείας. Φύλατε ἀπὸ κάθε δυστυχίαν τοὺς κατοίκους τῆς παροικίας ταύτης, τοὺς φιλομούσους Ἐφόρους καὶ Ἐπιτρόπους, τὰ Σωματεῖα καὶ Ὁργανώσεις καὶ ὅλους τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς συνεισφέροντας, συνάπτων αὐτοὺς ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καὶ ὁμονοίας, δαψιλῆ τὴν ἀντιμισθίαν δωροῦμενος ἔν τε τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας, τοὺς ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ τῆς εὐσεβοῦς νεολαίας μοχθοῦντας, ἐνίσχυσον εἰς τὸ ἱερὸν καὶ σωτήριο ἐργὸν τῶν. Εἰς τὴν νεολαίαν ταύτην, τὰς χρηστάς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἐλπίδας, ἐξ-

απόστειλον τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πρὸς στηριγμὸν τῆς Ἀγίας Σου Ἐκκλησίας καὶ προαγωγὴν τοῦ Γένους ἡμῶν.

Κύριε ὁ τὸ Πανάγιόν Σου Πνεῦμα ἐν τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τοῖς Ἀποστόλοις καταπέμφας, τοῦτο, Ἀγαθέ, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαίνισον ἡμῖν τοῖς δεομένοις Σου.

Τροπάρια ψαλλόμενα

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμφας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην σαγηνεύσας, Φιλάνθρωπε, δόξα Σοι.

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν Ἐθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας διένειμεν εἰς ἐνότητα πάντα ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου. Νίκας τοῖς εὐσεβέσι κατὰ βαρβάρων δωροῦμενος καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Προσευχαὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ πνεῦμα τῆς ἀλη-

θείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἔλθ' ἐκασί-
νωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος
καὶ σῶσον, ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Ἀθάνα-
τος, ἐλέησον ἡμᾶς. (τρῖς)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν
καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἰλάσθητι
ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνο-
μίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπίσχεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας
ἡμῶν, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου. Κύριε, ἐλέησον. Κύ-
ριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν
καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθῆτω τὸ ὄνο-
μά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθῆτω τὸ θέλημά
σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν
τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφει-
λήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις
ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦ-
σαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ
δόξα, τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
ματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προσευχὴ πρωϊνὴ

Θεὲ καὶ Πάτερ, Σὲ εὐχαριστῶ διότι μὲ ἠξίωσες νὰ περάσω μὲ εἰρήνην τὴν νύκτα καὶ νὰ σηκωθῶ ὑγιής. Σὲ παρακαλῶ δίδε με δύναμιν διὰ νὰ ἠμπορέσω μὲ ὑγείαν νὰ περάσω καὶ τὴν ἡμέραν. Νὰ εὐχαριστήσω Σὲ τὸν Θεόν, τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μάθω καλὰ τὰ μαθήματά μου. Φώτιζε με διὰ νὰ εἰρηνεύω πάντοτε καὶ μὲ τὸν ἑαυτόν μου καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους. Διότι Ἄγιος εἶσαι καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Προσευχὴ βραδυνὴ ἢ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Σχολείου

Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσες τὰ παιδιά νὰ ἔλθουν πρὸς Σέ, δέξε ἀπὸ τὰ χεῖλη ἐμοῦ τοῦ παιδίου Σου τὴν βραδυνὴν αὐτὴν προσευχήν. Φύλαττε τοὺς γονεῖς μου, τοὺς συγγενεῖς μου, τοὺς διδασκάλους μου καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δίδε ὑγείαν εἰς τοὺς ἀρρώστους καὶ ἐλπίδα εἰς τοὺς δυστυχεῖς. Σκέπασέ με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου διὰ νὰ κοιμηθῶ ἐν εἰρήνῃ καὶ σήκωσέ με τὴν κατάλληλον ὥραν διὰ νὰ δοξάσω καὶ πάλιν τὸ ὄνομά Σου, διότι Σὺ εἶσαι ὁ μόνος Ἀγαθὸς καὶ Φιλάνθρωπος. Ἀμήν.

ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ, Πολυζωΐδου, Θρησκευτικόν Ἀναγνωστικόν, Δ' Πολυτελής Ἔκδοσις, με 26 μεγάλας καλλιτεχνικάς εἰκόνας 50c
- ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ, Πολυζωΐδου, Θρησκευτικόν Ἀναγνωστικόν, Με πολλές ὁραίας εἰκόνας 50c
- ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, Πολυζωΐδου, Θρησκευτικόν Ἀναγνωστικόν με 140 σελίδας καὶ πολλές εἰκόνας 50c
- Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ, Πολυζωΐδου, Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας εἰς 100 εὔκολα μαθήματα 50c
- ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ, Πολυζωΐδου, Ἐξηγεῖ ὅσα βλέπομεν ἢ ἀκούομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας 75c
- CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH, By Rev. G. Polyzoides. Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Κατήχησις εἰς τὴν Ἀγγλικήν, διὰ παιδία καὶ ἐνηλίκους 75c
- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ, Πολυζωΐδου, Ἱστορικόν Ἀναγνωστικόν (Μέρος Α'), με 60 καλλιτεχνικάς εἰκόνας 40c
- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, Πολυζωΐδου, Ἱστορικόν Ἀναγνωστικόν (Μέρος Β'), με 110 καλλιτεχνικάς εἰκόνας 45c
- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ καὶ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, Πολυζωΐδου, Ἀναγνωστικόν, με 160 εἰκόνας 75c

ἌΛΛΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ DIVRY

- ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α', Ἐκδοσις πολυτελής, με 64 πολυχρόμους εἰκόνας 55c
- ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ, Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Β', Ἐκδοσις πολυτελής, με 42 πολυχρόμους εἰκόνας 60c
- ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ, Ν. Βαβούδη, Τὸ μόνον ἐγχειρημένον Ἀναγνωστικόν τῆς Δ' Τάξεως, Με πολλές εἰκόνας, λεξιλόγια κλπ. 75c
- ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ, Μ. Δημητρίου, Παιδικὰ Ποιήματα, Διάλογοι, Δράματα κλπ., διὰ κάθε περίστασιν \$1.00
- GREEK MADE EASY (Μέθοδος τῆς Ἑλληνικῆς δι' Ἀμερικανούς), By G. C. Divry. Ἡ μόνη ἀπλή καὶ συγχρονισμένη Δολλάρια 1.50
- ΑΓΓΛΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ΕΛΛΗΝΟ-ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ, τσέπης, Χρυσόδετον \$1.25
- ΑΓΓΛΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΔΙΒΡΗ, τσέπης, Χρυσ., \$1.25

D. C. DIVRY, Inc., Publishers

240 W. 23rd St., New York.

4.000

